

Mộng Nam Kha

Contents

Mộng Nam Kha	1
1. Chương 1: Chuyện Đêm Khuya	1
2. Chương 2: Cướp Người, Người Cướp Cửa Ta	5
3. Chương 3: Chuyện Ngày Sau	8
4. Chương 4: Tắm Máu	10
5. Chương 5: Vị Phu Nhân Cô Đơn	11
6. Chương 6: Tân Hôn	12
7. Chương 7: Lòng Trắc Ẩn	14
8. Chương 8: Bình Yên	17
9. Chương 9: Và Giông Tố	19
10. Chương 10: Và Giông Tố 2	20
11. Chương 11: Và Giông Tố 3	23
12. Chương 12: Giấc	25
13. Chương 13: Giấc 2	26

Mộng Nam Kha

Giới thiệu

Ngay từ những chương đầu tiên, một khung cảnh âm u đầy chết chóc hiện ra trong tâm trí độc giả, t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-nam-kha>

1. Chương 1: Chuyện Đêm Khuya

Mở đầu

Đêm khuya, trời sâu thẳm, những ngôi sao lấp lánh trong đêm.

Trên một bãi đất hoang, người nằm la liệt. Máu từ thân thể họ lan tràn dần trên mặt đất...Rút một lưỡi dao còn cắm sâu trên lưng người đàn ông, kẻ khoác trên mình chiếc áo choàng màu tím nhạt không kịp tránh những tia máu bắn ra dày đặc. Máu tanh nồng, theo gió thoảng khắp không gian.

Nhưng đám người đang đứng không ai tác động bởi mùi máu cả. Bởi họ có lạ gì cái mùi vị đã trở thành quen thuộc trong suốt những ngày qua.

Vẫn cười...

Vẫn nói...

Một tên còn mạnh tay giật một sợi dây đeo trên cổ người thiếu phụ nằm sóng xoài trên đất. Là một sợi dây bình thường, quan trọng là viên ngọc được khâu vào.

-Đại vương..Đây là hồng bảo ngọc. Loại ngọc này quý báu lắm, còn nghe nói được dùng làm cống phẩm cho hoàng gia.

-VẬY Ạ?

Người đàn ông mân mê viên ngọc chuyển dần từ màu hồng sang đỏ rực dưới ánh trăng vàng vạc...Tưởng tượng đến chiếc cổ trắng ngần của nàng đeo lên viên ngọc, có lẽ sẽ đẹp, đẹp vô cùng!

Bàn chân hần bỗng dừng bị ai giữ lấy. Là một bàn tay dính đầy bùn đất.Một đôi mắt trắng dã ngẩng lên nhìn hần...Miệng người đàn ông đầy máu, tiếng nói yếu ớt, chỉ còn lại những âm thanh như tiếng thầm thì:

-Người.....người sẽ bị quả báo. Ng..ư..ời...

-Hừm...

Tay dao hạ xuống...Bàn tay giãy lên vài cái trước khi bất động. Một lưỡi dao khác cũng vừa hạ xuống.Máu lại bắn tung tóe khắp nơi.

Hần cởi chiếc áo choàng màu tím nhạt, khoác lên người lớp áo trắng tinh khôi...Gương mặt mất đi vẻ lạnh lùng, trở nên nhu hòa khi nhớ đến một gương mặt khác, nõn nà, tươi tắn với nụ cười đẹp mê hồn.

Trăng đã nhìn thấy tất cả. Trăng lui vào một đám mây vừa kéo tới...Trăng đang chờ những chuyện sắp diễn ra...

Chương 1: Chuyện đêm khuya

Bên trong một trang viện nhỏ, ngoài trời tuyết rơi không ngừng, bên trong là một khung cảnh ấm áp. Người đàn ông đang chơi đùa cùng hai đứa trẻ, một trai một gái. Cô bé khoảng chừng 3 tuổi, tóc búi trái đào, gương mặt mũm mĩm trắng hồng thanh tú. Ánh mắt tròn vo linh lợi ngó mãi không rời người đàn ông tuổi ngoài 30 vóc người vạm vỡ. Đứa bé trai thì đưa tay đùa nghịch, hết bộ râu quai nón đến chiếc áo còn ấm tuyết lạnh. Đôi tay nhỏ bé còn lần mò chạm đến thanh đao bén nhọn dưới chân gã đàn ông.

-Diên Bình! Cẩn thận, cẩn thận đó con

Người phụ nữ bước từ ngoài vào vội vàng chạy đến bên đứa bé, giằng nó khỏi tay người đàn ông đang cười sảng khoái, không có phản ứng gì:

-Chàng điên sao? Sao không cản con lại?

-Nàng vội vã làm gì. Có ta ở đây, nàng nghĩ ta sẽ để con chúng ta gặp nguy hiểm sao, “nương tử”.

“Nương tử?”. Hai tiếng ấy vừa thoát ra khỏi miệng hần là một nụ cười chua chát cũng xuất hiện trên môi người phụ nữ. Nàng ta đặt con xuống, đôi mắt chợt rơm rớm nước, không màng đến vòng ôm của người đàn ông:

-Sao vậy? Giận ta chuyện gì à?

-Thiếp làm gì dám giận chàng- Người thiếu phụ khẽ vùng lên trong tay hần. Giọng nói nàng vang lên thật bi thiết, càng thêm động lòng người:

-Ai dám chọc ghẹo tướng cướp Phương đại anh hùng vang danh khắp vùng này. Chỉ là có một vợ hai con cũng phải để lại Tạ gia trang. Chàng có biết, phải sống với một người mà mình không yêu nó khổ sở đến dường nào không? Chàng...

Bờ môi Phương Bằng nhếch lên. Trình Tố Nga là người phụ nữ vô cùng xinh đẹp. Nhưng chỉ có vẻ đẹp là chưa đủ. Hắn say mê nàng một phần cũng bởi bên trong cái đầu xinh đẹp đó sự giả trá, điều ngoa được che giấu vô cùng khéo léo. Hắn thích nàng bởi nàng lắm mưu nhiều kế, suốt năm năm qua đã giữ hắn ở lại nơi này, còn lưu lại hai đứa con nhỏ mà Phương Bằng xem như báu vật. Bỏ nàng có thể bỏ, nhưng bỏ con, để con lẻ loi, tủi hổ là điều hắn không muốn và cũng không thể làm.

-Thôi nào nương tử. Đợi thêm vài tháng nữa, ta sẽ đưa ba mẹ con của nàng đi.

-Đưa? Nhưng đưa thế nào? Chàng đã nói bao nhiêu lần rồi mà

-Nàng phải biết là ta không muốn ai gây nguy hiểm ấy mẹ con cả. Nếu chúng biết, nàng là tình nhân của Phương Bằng đại vương, hai đứa trẻ đó là giọt máu của ta, chuyện sẽ thế nào?...Nàng...

Hắn lại hạ giọng...Đôi tay còn tanh mùi máu ôm nhẹ lấy vai Tố Nga an ủi thật nhẹ nhàng:

-Ngoan.....Ta sẽ sớm mang nàng đi mà. Đừng lo.

-Còn hắn...Tạ Gia Kiêu, chàng định giải quyết thế nào?

Tạ Gia Kiêu mới là chồng của Phương Tố Nga. Đó là một người làm nghề buôn ngọc, xuôi ngược khắp sông hồ. Hắn không có gì xấu nhưng cái gì cũng nhút nhát, sợ sệt, không có bản lĩnh đàn ông. Với người quan quyền thì hết sức luồn cúi, chẳng có chí khí. Dù hắn yêu thương vợ con rất mực song cũng không thể nào lấy được niềm tin yêu của người vợ trẻ. Bởi vậy nên lúc gặp Phương Bằng, chứng kiến vẻ oai phong lẫm lẫm của hắn khiến Hà tri phủ còn phải nể sợ, xuống giọng cầu cạnh hắn không ra lệnh cho thuộc hạ đi cướp phá, lòng Tố Nga đã từ từ thay đổi....Sau đó là những săn đón từ miệng lưỡi ngọt ngào và lễ vật hào phóng của Phương Bằng nhanh chóng làm nàng xiêu lòng.

Suốt mấy năm trời lén lút, Tố Nga còn sinh cho hắn hai đứa con. Khi biết có thai nàng từng vô cùng sợ hãi, may sau Tạ Gia Kiêu kia ngờ nghệch, nói gì cũng tin. Tố Nga viện cớ nàng sinh non, thiếu tháng hắn cũng không nghi ngờ gì cả, còn tự trách mình không chăm sóc vợ con. Càng nghĩ càng thấy hắn ngốc nghếch. Phương Bằng tuy là giặc cướp nhưng oai nghi lẫm lẫm, quan quân còn nể sợ. Làm vợ hắn, tuy không thể gọi là vinh quang đẹp mặt song ngọc ngà châu báu, vàng bạc không thiếu, so với các phu nhân quyền quý còn có phần sang cả hơn nhiều.

Trình Tố Nga đã thay đổi. Và khi lòng đàn bà thay đổi, bỗng chốc từ một cái giếng khô tuôn ra đầy nước. Những kẻ đang khát vội vã chạy ùa xuống, thực tế có mấy người giải tỏa được cơn khát, còn lại đa số đều chôn mình xuống đáy giếng sâu.

-Nàng muốn thế nào?

-Nếu chúng ta đi thì cũng không nên để cho hắn sống...Thiếp không muốn nhớ về chuyện cũ nữa. Thiếp chỉ muốn một lòng một dạ thương yêu chàng, chăm sóc cho chàng và con của chúng ta thôi.

Lòng dạ đàn bà đôi khi bị mang ra ví với rắn độc. Tuy nhiên rắn độc chỉ giết người vì tự vệ. Còn người đàn bà này lại giết người chỉ vì không còn muốn cùng người ấy sống chung. So sánh Tố Nga cùng rắn độc, quả là có phần oan khuất cho nàng.

-Lòng dạ đàn bà luôn là độc nhất. Nhất là đàn bà đẹp....Tên Tạ Gia Kiêu đó đến lúc chết, có lẽ cũng không ngờ được...người mà hắn yêu thương nhất lại là người muốn giết hắn...

-Chàng đừng nói như thiếp đáng sợ lắm vậy – Tố Nga vòng tay qua cổ hắn, giọng nói có phần nũng nịu- Chỉ là thiếp muốn sống mãi bên chàng...Chỉ một mình chàng thôi.

Tay của Phương Bằng chặn lại tay nàng. Ánh mắt của hắn chợt lóe lên, sáng lóa. Bờ môi mỏng cong lên thành một nụ cười:

-Đừng nói những lời sáo rỗng đó, mỹ nhân à....Ta nghe mãi nhàm tai rồi.

Thấy vẻ bàng hoàng, thoáng bất ngờ của nàng, hắn mới dừng lại, tay lại miết nhẹ lên phần má hồng mềm mịn nõn nà:

-Ta yêu nàng đâu chỉ vì những lời sáo rỗng đó. Đừng lo...Chính cái độc ác trong lòng nàng mới làm ta không rời nàng được. Người ta thường yêu chính mình. Mà ta lại thấy mình trong con người nàng....Nên ta sẽ không bao giờ bỏ nàng được đâu.

Hắn đứng dậy, nắm lấy lưỡi đao dựng trong góc nhà:

-Trong đêm nay ta sẽ làm tròn tâm nguyện của nàng. Chúng ta sẽ cùng đi đến nơi ta sống. Làng này sẽ chìm trong biển lửa cùng với Tạ Gia Kiều...

Bên ngoài bỗng có tiếng gió ngửa....Rồi có người vội vã nói vào:

-Thưa phu nhân, chủ gia đã về ạ!

Tình huống có vẻ bất ngờ. Tổ Nga đã tính, khoảng canh ba Tạ Gia Kiều mới về đến nhà. đột ngột thế này thì.....Bên ngoài lại có tiếng gọi:

-Thưa phu nhân...

-Nàng đừng lo- Phương Bằng khoát tay- Ta tạm lánh vào trong. Lát nữa sau khi giải quyết xong Tạ Gia Kiều, chúng ta sẽ đưa Diên Bình, Diên Châu rời khỏi nơi này.

-Được rồi...Chàng ẩn vào trong đi! Để thiếp...

Bên ngoài có tiếng chân người vội vã. Phương Bằng vừa tạm lánh đi thì cửa phòng đã mở. Gia Kiều bước vào, dáng vẻ hồ hởi:

-Phu nhân...Ta về đây...

-Vâng- Tổ Nga trấn tĩnh, mỉm cười- Tướng công...Chàng đã về....Thiếp...

Gương mặt xinh đẹp bỗng đổi sắc....Giọt nước mắt đã rướm rướm hiện lên mắt nàng:

-Chàng đi một lần là biệt cả nửa năm. Để người ta phải đợi....Thật là...

Lòng Tạ Gia Kiều đau như cắt. Hắn vừa định ôm lấy nàng dỗ dành thì....

-Nương tử, nàng uống rượu sao?

Trên bàn vẫn còn lại bình rượu nóng. Vì quá vội vã nên Tổ Nga quên mất...Nàng ấp úng trước đôi mắt bỗng nhiên sáng quắc của chồng:

-Vì thiếp...vì trời đông lạnh giá....Chàng...

Trời đông lạnh giá....Giọng Tạ Gia Kiều còn lạnh hơn cái giá lạnh mùa đông khi tay hắn cầm lên một chiếc áo choàng lông thú lớn. Áo choàng ướt đẫm tuyết, vắt hồ hững trên chiếc ghế giữa phòng:

-Trời đông lạnh đến nỗi, nàng phải dùng đến thứ này sao?

Mặt Tổ Nga xám ngoét. Nàng sợ không phải là việc bị Tạ Gia Kiều phát hiện mà là bây giờ mới thấy, người chồng nàng luôn cho là hèn nhát bỗng trở nên đáng sợ vô cùng:

-Thiếp....Là thiếp...

-Đó là áo của ta...

Giọng Phương Bằng sang sảng vang lên phá tan sự im lặng nhưng lại làm mọi thứ trước mắt Tạ Gia Kiều sụp đổ. Hắn chợt hiểu ra:

-Người là....

-Phương Bằng...Đại gia gia của sơn tặc trên Ô Quy Đỉnh.

-Người...

Tạ Gia Kiêu như hóa đá. Nhưng hắn không cứng người vì sợ. Đó là phản ứng của kẻ vừa nhận ra mình đã bị phản bội từ lâu:

-Tổ Nga...Nàng nói đi, từ bao lâu rồi hắn và nàng....

-Tướng công....Thiếp....thiếp....

Phương Bằng ngồi xuống chiếc ghế vắt chiếc áo choàng, rót một ly rượu, thản nhiên:

-Để ta nói thay nàng....Tạ Gia Kiêu, từ lâu rồi khi người đi vắng thì nương tử xinh đẹp của người cũng thật cô đơn. Nàng tìm đến ta thay thế. Ta thay người ngồi trong phòng này, cười nói trong phòng này....Và ngủ trong phòng này. Cứ như thế đã 3 năm rồi....Hay là ta nhớ nhầm....Hơn thế chứ....Lâu lắm rồi Tạ công tử ngu xuẩn à...

Ngần ấy năm....Tạ Gia Kiêu nhìn sững vào người đàn bà đang cúi đầu né tránh ánh mắt hắn. Ngần ấy năm đánh đổi, để rồi hắn còn lại gì, còn lại gì ngoài sự phản bội này đây?

-Tổ Nga...Nàng nói cho ta biết, những lời hắn nói....Là thật....Là thật phải không?

-Tướng ..công....Thiếp....

-Là thật phải không?

Tạ Gia Kiêu đột ngột hét lên. Đôi mắt hắn hằn lên những tia máu. Nhưng rồi nó biến mất rất mau:

-Là thật...- Xác nhận của Tổ Nga làm tim hắn tan nát. Hắn như quy ngã, nhưng vẫn gắng gượng để hỏi thêm một câu hỏi cuối cùng:

-Còn Diên Bình và Diên Châu....Chúng là....

-Là con của ta- Phương Bằng kéo Tổ Nga vào lòng mình, cười phá lên- Chúng là con của ta....Tạ công tử thật là vĩ đại. Người đã nuôi giùm con ta trong ngần ấy năm, giúp ta dạy dỗ chúng. Thật là tốt...Thật là cảm ơn người...

Lưỡi dao bén ngọt kề sát cổ Tạ Gia Kiêu. Ánh mắt ngạo nghễ, đắc thắng của Phương Bằng chiếu thẳng vào gương mặt tái xanh. Nhưng hắn ta vẫn không hề sợ hãi. Hay là nỗi đau bị phản bội đã khiến Tạ Gia Kiêu không còn là gã lái buôn hay sợ sệt mọi ngày:

-Để đền ơn người, ta sẽ cho người một cái chết thật nhẹ nhàng. Người muốn chết thế nào đây Tạ Gia Kiêu? Một lưỡi dao thẳng vào cổ, hay tim, hay là....

2. Chương 2: Cướp Người, Người Cướp Của Ta

Lưỡi gươm chưa kịp cứa vào cổ, đâm vào tim Tạ Gia Kiêu thì tay của Phương Bằng bỗng dưng đau nhói. Cổ tay của hắn bị một lực rất mạnh chộp vào. Trong phút chốc thanh gươm rơi xuống đất....Khi Phương Bằng lấy lại bình tĩnh thì hai tay đã bị khống chế bởi một đôi tay sắt cứng tựa gọng kềm.

-Người....

Những người còn lại trong phòng đều sững sốt. Mắt của Tổ Nga trừng trừng nhìn vào Tạ Gia Kiêu. Phương Bằng càng không tin đó là sự thật...Hắn lại bị khống chế bởi một gã lái buôn sao?

-Thế nào....Phương đại vương...Ngài muốn lưỡi gươm dưới đất sẽ nhắm vào chỗ nào trên người ngài? Cổ họng, tim hay là....

Tạ Gia Kiêu buông Phương Bằng ra. Gương mặt hắn dưới ánh đèn hiện lên sắc lạnh. Ánh mắt đỏ ngầu như một con thú bị thương:

-Phương đại vương, ngài làm kẻ cướp bao năm mà sao vẫn còn non nớt quá. Không được cho đối phương cơ hội, dù chỉ là nhỏ nhất. Đáng lẽ khi ta bước vào căn phòng đó trong tâm trạng háo hức chờ mong được gặp con, gặp vợ, ngài phải lập tức giết ta ngay. Để giờ thế cờ đảo ngược. Phương Bằng ngài chính là gã buôn ngọc, còn ta đứng ở vai trò tên chúa cướp của vùng này...

-Người...

Phương Bằng không cam tâm. Nổi nhục nhã trào dâng trong lòng. Hắn, hắn lại thua một tên buôn ngọc khờ khạo, bao năm nuôi hộ con của người mà vẫn không hay biết hay sao?

Một lần nữa Phương Bằng xông vào. Những đòn thế của hắn vô cùng mạnh mẽ, như hóa điên hóa dại, chực chờ, hăm dọa, dứt khoát muốn tiêu diệt đối phương. Trong lúc ấy Tạ Gia Kiêu lại thông dong, nhẹ nhàng như một cơn gió đang đùa cợt. Phương Bằng không chạm được vào chéo áo hắn, còn bất ngờ kêu lên:

-A...

Trên cánh tay là một vết cắt rất sâu. Tay Tạ Gia Kiêu từ lúc nào đã có một thanh đao nhỏ, ánh lên sắc trắng lạnh lẽo trong đêm.

-Phương đại vương...Ngài lại thua rồi.

-Người...người...Người thật sự là ai?

Tạ Gia Kiêu hơi lùi lại phía sau một chút. Ánh mắt hắn không còn ngầu đỏ nữa. Nó chợt trở nên thật mỏng lung:

-Hình như ta lây mất căn bệnh của ngài rồi, Phương đại vương. Ta nói quá nhiều, tốn quá nhiều thời gian cho đôi gian phu dâm phụ. Đáng lẽ nên một dao chém chết các người. Nhưng mà...

Hắn quay dao ngược về phía Tổ Nga, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên:

-Nàng thích có một người chồng vô dụng oai nghi, dù người chồng đó có là cướp, giết người không ghê tay, cướp của người khác, chỉ để cho nương tử của mình một đời sống đầy đủ, phải không?

Có thể nói gì đây? Tổ Nga cúi đầu trước ánh mắt đau thương của hắn. Nàng cũng không nhớ, từ lúc nào mình đã không còn yêu người chồng kết tóc ấy nữa... Vì hắn ngờ nghệch, chỉ biết mang về cho nàng những thứ Tổ Nga thích. Không có những lúc nồng nàn ân ái, không có những lời mật rót vào tay. Từ bao giờ...

Lưỡi gươm lại kề vào cổ Tổ Nga. Ánh mắt của Tạ Gia Kiêu lại thay đổi, trở nên lạnh như băng:

-Nếu biết nàng thích có chồng là cướp, ta đã không cần phải che giấu làm gì. Không cần phải giả vờ hèn mọn lấy lòng những tên quan quyền đó. Không cần lén lút khoác lên người lớp áo thư sinh, giấu sau lưng là lưỡi đao bén ngót này.

Lưỡi đao mỏng, sáng quắc....Thân thủ của hắn....Phương Bằng chợt thốt lên:

-Người...người cũng là cướp như ta sao?

-Phải- Tạ Gia Kiêu nhếch môi- Nhưng suốt bảy năm hành nghề, ta hơn người nhiều lắm Phương đại vương à. Ta không cướp ở nơi ta và vợ con ta đang sống. Ta mạ lên cái lớp ngoài ghê tởm bằng một lớp sơn phết lương thiện. Ta muốn nương tử của ta không hổ thẹn, con cái của ta sau này không đi theo con đường đó của ta. Con giặc cướp mãi là giặc cướp...Nhưng người tính không bằng trời tính. Trong khi ta công khai đi cướp của người thì ở nhà, lại có người âm thầm cướp của ta...Mà kẻ đó lại còn thua ta nhiều mặt. Nhất là trong sự quý quyết về nghề nghiệp, phải không Phương Bằng- Phương đại vương của Ô Quy Lĩnh?

Tay Phương Bằng lạnh toát...Hắn chỉ là một con cừ non trước mắt Tạ Gia Kiêu...Kẻ kia đang nắm trong tay mạng của hắn. Nhưng kẻ cướp cũng có danh dự của cướp. Hắn tuyệt đối không van xin sự tha thứ. Hắn chấp nhận cái chết vì đã không đủ xảo quyết lẫn tinh táo để nhìn ra gương mặt thật của Tạ Gia Kiêu.

-Người muốn giết cứ giết. Ta không cần sự thương hại của người đâu...

Phương Bằng nhắm nghiền mắt, chờ đợi. Lưỡi gươm bén ngót kia hạ xuống, cũng giống như mỗi lần hắn hành quyết một con mồi vậy. Thân thể cứng lăm lăm là cơ giết vài cái. Máu tuôn ra xối xả. Mắt trợn ngược...Cái chết sẽ đến...Rất nhanh...:

-Người không chết đâu...Phương đại vương. Ta trả thù người bằng cách, ta sẽ cho người sống....Sống để lần lộn trong thế gian ô trọc này. Sống để thấy lòng người đen bạc đến dường nào. Người muốn vợ ta, ta sẽ cho người mang nàng ta đi. Các người cứ đi đi, đi và sống với nhau đi. Ta chờ các người năm mươi năm nữa...Khi mà...- Tay hắn miết lên gương mặt xinh đẹp còn đang tái nhợt của Tổ Nga- Khi mà nàng không

còn đẹp rực rỡ như thế này nữa....Khi nàng trở thành một phụ nữ trung niên tàn tạ, sự say mê của hấn với nàng liệu sẽ tồn tại bao lâu? Ta sẽ chờ....Nhất định sẽ chờ....

....-Tâu đại vương...

Phía sau một người bước lên. Đó là Tứ Bảo- gia đồng thân cận của Tạ Gia Kiêu. Hấn chỉ liếc qua những người trong sảnh bằng ánh mắt hờ hững rồi xuống giọng, lời nói nghe rất nhẹ nhưng vẫn khiến Phương Bằng và Tổ Nga ngẩn lên:

-Chúng tôi bắt được một đám người đằng sau nhà. Chúng đã....

Hấn gơ tay ra hiệu. Đám người ấy là thuộc hạ cận thân của Phương Bằng, công phu không hề tầm thường. Vậy mà lại bị giết trong im ắng. Từ chủ đến tớ đều là những kẻ âm thầm nhưng một khi ra tay thì quyết liệt đến vậy sao?:

-Đại vương....Người định làm sao với hai người này. Còn hai đứa bé bên trong nữa...

-Con của tôi. Đừng...

Tổ Nga chồm người lên. Nàng vẫn là một người mẹ. Bản năng vẫn yêu thương con hết lòng....Tạ Gia Kiêu thoáng nhếch môi chua chát. Bọn trẻ vốn từng là tất cả của hấn. Mỗi lần đi xa về, người toàn mùi tử khí, hấn thích nhất là vùi mặt vào cổ con trẻ, chọc vào chân chúng, vào cái bụng tròn vo để nghe chúng cười khanh khách. Bây giờ vỡ lở....Hai đứa trẻ đáng yêu đó không có liên hệ ruột rà gì cùng hấn cả. Đến giờ phút này, với đôi bàn tay vậy máu, Tạ Gia Kiêu hấn cũng chỉ là một kẻ đơn côi.

-Yên tâm đi...Ta thương yêu bọn chúng như vậy, làm sao ta nỡ hại chúng chứ. Dù là vì chúng, vì muốn chúng được sung sướng quần là áo lụa, ta đã không ngần ngại xuống tay với những đứa trẻ khác. Chúng cũng ngần đó tuổi, trước khi chết đã co rúm người lại, gào khóc, đáng thương lắm nàng có biết không?

Tổ Nga bật khóc. Khóc vì nàng là mẹ. Còn Phương Bằng. Hấn cũng là một người cha.

-Ta chấp nhận mọi cách người làm để trả thù. Chỉ cần không làm hại đến con ta...Người...

-Đừng nhắc đến con ta....- Tạ Gia Kiêu gầm lên- Người chỉ thương yêu chúng những lúc ta đi vắng. Tiếng gọi cha đầu tiên của chúng là gọi ta...Khi chúng bệnh, người túc trực bên chúng cũng là ta....Người không có quyền gọi chúng là con...Trẻ con không biết nói dối. Trong mắt chúng, ta mới là cha chúng, mới là kẻ khi ra về được chúng nhoài người ôm lấy, hiểu không?

Ánh mắt hấn chợt dịu đi. Tạ Gia Kiêu quay sang tên thuộc hạ:

-Vào trong nói với lão Quân....Mang Diên Bình, Diên Châu đi! Đưa cho ông ta một số vàng, dặn ông ta cố gắng chăm sóc hai đứa bé thật tốt.

-Dạ....Đại vương...

-Con của tôi...- Tổ Nga chồm tới, ôm chân hấn, gào khóc- Chàng trả thù thiếp thế nào cũng được. Đừng chia cắt mẹ con thiếp....Thiếp van chàng...Nghĩ tình nghĩa chúng ta từng có, trả con lại cho thiếp. Trả con lại cho thiếp đi!

-Bốp!

Đàn ông khi yêu đương thì rất nhẹ nhàng. Khi bị phản bội thì lại vô cùng tàn nhẫn. Cái tát ấy làm Tổ Nga hộc máu trong khi ánh mắt Tạ Gia Kiêu lại lạnh như băng:

-Chúng cũng là tất cả của ta. Không phải chỉ một hai ngày, chỉ vì chúng không phải là con ta mà dễ dàng xóa sạch tình thương với chúng. Chúng không có lỗi gì cả. Chúng bất hạnh vì có một người mẹ là nàng. Và người cha là hấn....Ánh mắt vụt trở nên sáng quắc liếc sang Phương Bằng- Mẹ chúng nó là đàn bà ngoại tình, cha chúng là giặc cướp. Người cha khác cũng là cướp...Nếu chúng sống giữa chúng ta, nàng có muốn con của nàng rồi sẽ thành giặc cướp hay không?

Tổ Nga khựng lại. Cả hai người đàn ông của nàng đều tàn nhẫn. Con của nàng nếu cũng tàn nhẫn như vậy thì....Nàng lui lại một bước, chân đã run rẩy giờ lại như muốn rã rời:

-Hãy để quả báo cho những kẻ gây nghiệp như chúng ta chịu đựng. Bọn trẻ không có tội. Nên để chúng sống trong sự giáo dục tinh khiết của người lương thiện...- Hấn lại nâng cầm nạng, sau đó đẩy mạnh Tổ Nga sóng xoài xuống nền nhà- Còn nạng...Nạng cùng tình nhân của nạng hãy đi đi...Đi để tạo dựng hạnh phúc. Đi để có cuộc sống thuộc về các người đi! Nếu các người vẫn thương yêu nhau sau năm mươi năm, hai mươi năm nữa thì xem như cách trả thù của ta đã thất bại. Cứ đi đi!

Tổ Nga và Phương Bằng đã đi. Chỉ còn lại Tạ Gia Kiều trong căn phòng trống trải. Đã không còn gì nữa. Hạnh phúc, tiếng cười con trẻ, người vợ hiền ngoan ngoan đợi cho về....Ảo ảnh, tất cả chỉ là ảo ảnh...Cuộc sống vui vẻ chỉ như một giấc mộng, khi tỉnh lại là thực tế phủ phàng đau đớn đang chờ kéo hấn đi!

3. Chương 3: Chuyện Ngày Sau

Tạ Gia Trang qua bao năm chỉ còn lại một mớ tàn tro hoang lạnh. Cỏ mọc um tùm. Đã lâu lắm rồi không ai bước qua chõn đấy. Hôm nay lại có một thanh niên đứng tần ngần ở đó. Đã khá lâu rồi...

Bóng tối dần dần xâm chiếm khắp nơi....Chàng thanh niên thở dài rồi mới từ từ rời khỏi. Vai đeo một thanh kiếm, đáng cô độc khuất dần trong màn đêm mờ mịt chốn chân trời.

Cách Tạ Gia Trang khoảng 10 dặm đường có một ngôi làng trù phú khác. Hà viên ngoại là người giàu có nổi tiếng trong thôn làng ấy. Ông không có con trai, chỉ có một đứa con gái năm nay vừa tròn mười bảy tuổi, xinh đẹp như hoa nở, tên là Hà Bảo Ngọc. Bảo Ngọc đã được đính hôn với Đại công tử Trương Thiên Phú, dự định khi nàng tròn mười tám tuổi sẽ lên xe hoả với nhà chồng.

Theo thông lệ, mười ngày trước hôn lễ, nhà trai sẽ tiến hàng “dạm nói”, sang nhà tân nương làm rể trong ba ngày, vừa để tăng cường tình cảm giữa đôi trẻ vừa để tân lang có thể hầu hạ nhạc gia, cùng nương tử tương lai đến ăn sinh thành. Dù chỉ là vài ngày ngắn ngủi nhưng cũng là một hạnh phúc cho bậc làm cha làm mẹ, trước khi tiễn con gái theo chồng, không biết khi nào mới gặp lại được con mình.

-Cha...

Bảo Ngọc túc trực trong phòng Hà viên ngoại. Cha nàng đã gần tuổi lục tuần, mái tóc bạc trắng, đôi tay cũng run rẩy. Càng gần ngày xuất giá thì lại càng không đỡ...Nhưng biết phải làm sao, gái lớn thì phải theo chồng.

-Con gái....Gần tới ngày lấy chồng rồi, sao cứ mặt ử mày chau như vậy –Hà viên ngoại mỉm cười trấn an Bảo Ngọc- Cha vẫn còn khỏe lắm. Không sao đâu. Cứ yên tâm mà đi đi con...

-Cha ơi, nhưng mà con sợ....Cha...

-Không có gì phải sợ. Cha đã chọn kỹ lắm rồi. Tuy Thiên Phú xuất thân nông gia nhưng chăm chỉ làm ăn, không đam mê tửu sắc, lại hứa với cha là sau khi lấy con làm thê tử, nếu có lập thiếp thì cũng phải 3-4 năm sau. Chỉ cần Bảo Ngọc của cha ngoan, cố làm tròn bổn phận trong nhà thì nó cũng không bạc đãi con đâu.

-Cha...

Bảo Ngọc ôm lấy cha già. Vòng lưng không còn thẳng, tay cũng run rẩy đi nhiều....Bảo Ngọc nghĩ đến một ngày khi trở về Hà gia trang sẽ không còn người đứng trước cửa mà chờ đợi, mà dịu dàng giang rộng vòng tay, gọi: “Con gái của cha.”

-Lão gia ơi....Lão gia!

Hai cha con giật mình bởi tiếng gọi thất thanh. Một người hầu trong nhà hốt hải chạy vào, vừa chạy vừa thở dốc:

-Có chuyện gì?

-Thưa lão gia...Bên ngoài có người ngắt xiủ. Hà thúc không dám tự ý, chỉ bảo chúng tôi đi vào trong kho củi rồi đến đây hỏi ý lão gia.

-Người ngắt xiủ à?

Hà viên ngoại vốn được mệnh danh là một đại thiện nhân, thường hay cứu giúp và phân phát lương thực cho dân nghèo. Tuy nhiên đạo gần đây làng của họ tỏ ra thận trọng hơn với những người lạ đến làng. Nghe đồn làng bên cạnh đã bị bọn cướp tấn công, trong một đêm người trong làng kẻ bị giết, kẻ bị cướp bắt đi. Trai tráng trong làng được tin đã chuẩn bị kỹ càng, người lạ ít khi được cho vào làng, không hiểu gã đàn ông này làm sao lại có thể bất tỉnh trước Hà gia trang được.

-Lão gia...Người tính sao ạ?

-Dẫn ta đến đó xem- Hà viên ngoại phẩy tay áo, quay sang phía Bảo Ngọc, cẩn thận dặn dò- Cha đến kho củi xem thế nào. Con ở trong phòng, đừng ra ngoài, trời đang trở lạnh, coi chừng cảm phong hàn.

-Dạ...

.....Trong kho chỉ có một ngọn đèn nhỏ đang le lói. Chàng thanh niên tựa người vào đồng rơm dành làm thức ăn cho ngựa, có vẻ mệt mỏi. Nhưng thần sắc thì tươi tỉnh hơn lúc nãy, có lẽ nhờ chén cơm mới được quản gia đưa cho. Chỉ có cơm và muối nhưng với một kẻ đang lỡ đường đói khát thì còn hơn mĩ vị cao lương.

Cửa kho mở ra. Trần Tam vội khom người, lễ phép:

-Lão gia!

Chàng thanh niên cũng đứng dậy. Hắn ta cao lớn, gương mặt tuấn tú. Mày kiếm, mắt sâu, vai dài, lưng rộng, không có vẻ là một kẻ xuất thân từ chốn bần hàn.

-Đa tạ viên ngoại đã giúp đỡ.

Hà viên ngoại nhìn sang chén cơm đã hết sạch và ly trà nóng đang uống dở mà chàng thanh niên vừa đặt xuống. Hắn ta không có vẻ gì là kẻ xấu. Ông tin vào mắt nhìn người của mình:

-Chàng trai trẻ, không cần khách sáo. Anh từ đâu tới? Vì sao lại đến nỗi ngất xỉu trước nhà ta?

Chàng trai tên là Tạ Diên Bình, từ làng Tây cách đây rất xa mới đến. Hắn ta đến đây là để tìm tông tích người em gái thất lạc cách đây mười lăm năm:

-Thì ra là vậy.- Hà viên ngoại trầm ngâm- Nhưng em gái của anh năm nay trạc bao nhiêu tuổi, tên là gì?

-Thưa viên ngoại...Tên em gái tôi là...

Câu chuyện đang dang dở bỗng nhiên một gia nhân hốt hải chạy vào. Nhìn vẻ hoảng hốt của hắn, Hà viên ngoại cũng giật mình.

-Nguy rồi lão gia ơi...Lão gia...

-Chuyện gì?

-Bên ngoài có rất đông người. Bọn chúng xưng là người của sơn vương trên Mai sơn linh.

Cướp đến nhà thì ai cũng sợ. Hà lão gia nghe tin như sét đánh, chân run rẩy, mặt đã tái hằn đi:

-Cướp...Nhưng mà chúng...chúng muốn gì?

-Thưa lão gia. Chúng nói là...nghe đồn tiểu thư nhà chúng ta xinh đẹp như hoa nên muốn đón về làm vợ sơn vương. Chúng còn mang theo lễ vật, chất đầy trong sân.

-Cái gì?

Hà viên ngoại vội vã ra ngoài. Đó cũng là lý do ông muốn Bảo Ngọc sớm an bề gia thất. Bọn cướp tại Mai sơn rã thung hân. Nghe đồn nơi đâu có gái đẹp là tìm đến bắt về. Những cô gái bị bắt đi đều không rõ tông tích. Quan phủ nơi này nhiều lần cho người truy bắt nhưng đều thất bại, sau đó triều đình xảy ra chiến tranh với Nam quốc, binh lực phải dồn về biên giới sẵn sàng cho chiến trận, đám giặc cướp cũng không còn ai không chêng ngày một lộng hành.

Bên trong chàng thanh niên chỉnh lại áo, cúi xuống nhặt thanh kiếm nằm gần đồng rơm khô đeo vào người. Bữa cơm đạm bạc nhưng vẫn là một món nợ, hắn sẽ trả, dù cái nợ ấy chẳng có ai đòi.

4. Chương 4: Tắm Máu

Đón Hà viên ngoại là một đám người mặt mày hung ác, tay lăm lăm khí giới trong tay. Kẻ dẫn đầu là một trung niên dáng người cao lớn. Thời gian vẫn không làm cho gương mặt ông ta già nua khắc khổ mà càng nhuộm thêm trên đó nét phong trần...

-Hà viên ngoại...Ta tới đón dâu.

Chân Hà viên ngoại run rẩy. Trương Thiên Phú bước lên một bước, tay nắm chặt thanh đao.

-Chỗ này không có cô dâu cho người đón. Người...

Một thanh đao chém xuống, chỉ cách Trương Thiên Phú vài bước. Gương mặt chàng ta tái nhợt...Khăn búi tóc cũng bung ra.

-Thế nào tiểu tử? -Gã tướng cướp lạnh nhạt nhếch môi- Ta cho người một cơ hội nữa...Đơn đả độc đấu. Người thắng được người của ta, ta tha cho người và Hà gia trang. Nhưng ta nói trước, chúng ta không phải đám thuộc hạ của người, đao kiếm không có mắt, chỉ thấy mạng người thôi.

-Người...

Trương Thiên Phú là công tử phú gia, từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, được che chở và yêu thương. Võ sư đến dạy tận nhà, lũ thuộc hạ muốn làm vui lòng gia chủ nên khi giao đấu đều chỉ dùng vài phần sức. Đối thủ lại là một tên cướp tàn bạo, hẳn làm sao đủ bản lĩnh chống lại đây?

Trương quản gia đi theo cũng hiểu điều ấy. Ông giật nhẹ tay áo hắt, nhỏ giọng:

-Thiếu gia...Không nên vì một cô nương mà liều mạng.Không có mối nhân duyên này thì còn chỗ khác...Lão gia và phu nhân chỉ có một mình thiếu gia thôi.

Trương Thiên Phú chần chừ...Bảo Ngọc cũng vừa theo mấy người hầu chạy ra trước cổng. Nhìn nàng hẳn chợt có chút hổ thẹn.Nhưng đám cướp người đông thế mạnh, đánh bại sơn vương của chúng thì sao chứ, bọn thuộc hạ kia có để yên cho hắn hay không?

-Ta...

-Sao vậy tiểu tử? Mời...

Tên chúa cướp nhếch mép. Loại công tử này hẳn nằm trong lòng bàn tay. Toàn sống trong chậu ngọc, lồng gà. Bản lĩnh chẳng tới đâu, chẳng phải là đối thủ của hắn.

-Thế nào tiểu tử? Ta không có nhiều thời gian đâu.

-Ta...

-Nếu lời người nói vẫn còn giá trị, vậy thì đối người có được không?

Là một giọng nói khác. Chàng thanh niên bước ra khỏi đám đông. Vóc dáng mảnh khảnh của hắn nổi bật giữa Hà gia trang, trông chẳng khác gì một thiên thần.

Gã chúa cướp nhướng mày. Gương mặt này không hiểu tại sao lại làm hắn giật mình trong giây lát. Rồi hắn chợt mỉm cười:

-Được thôi. Ta sẽ tiếp người...

Hắn quăng mạnh chiếc áo khoác ngoài, để lộ thân hình khỏe khoắn. Không nói đông dài, đúng như tác phong một tên cướp, hắn xông vào. Một cuộc chiến thật sự. Đại đao trong tay hắn vung loang loáng. Tạ Diên Bình cũng nhanh như chớp đảo người tránh né. Nhưng trong cơn mưa đao đó, hắn chỉ có thể tránh né, hoàn toàn không thể phản công.

Sau một hồi né tránh, đường đao chúa cướp cũng không còn mãnh liệt nữa, Tạ Diên Bình lựa thế tấn công bằng vài đường kiếm.Chiêu thế tuy đơn giản nhưng lực sát thương và độ biến hóa của nó lại vô cùng lớn.Sau phút xem thường ban đầu, tên chúa cướp đã có vẻ cẩn thận hơn. Hắn không tấn công ồ ạt nữa, lảng lảng tìm những chỗ sơ hở của đối thủ mà đột kích. Tạ Diên Bình so về kinh nghiệm chiến đấu còn thua xa hắn,

trong một phút sơ ý đã bị trúng một đao. Hấn loạn choạng lù xuống, nhưng cũng nhanh chóng đâm mạnh kiếm vào đối thủ khi tên chúa cướp thoáng dừng lại. Tuy hấn ta kịp thời né tránh song cũng không tránh khỏi việc bị thương tích, ngực áo trái đã có máu trào ra.

-Người...

Bọn cướp đã có kẻ ồ lên. Đã bao nhiêu năm mới thấy thủ lĩnh bị thương, lại bị thương vì một tên tiểu tử. Vết đao đâm vào người Tạ Diên Bình có vẻ sâu khiến hấn gục xuống...Gương mặt xanh tái. Mồ hôi rịn ra theo dòng máu đổ thành dòng, rồi hấn cũng khụy nhanh xuống mặt đất lạnh căm.

-Người khá lắm tiểu tử. Ta sẽ không giết người. Người đâu, mang hấn đi bằng bó rồi đưa về trại.

-Dạ...

Một thuộc hạ xốc Tạ Diên Bình ra phía sau. Ánh mắt tên chúa cướp bỗng trở nên lạnh giá.

-Ngoài Hà viên ngoại và Hà tiểu thư....Tất cả không để ai sống sót....Đốt trại Hà gia trang cho ta.

Những tiếng la hét kêu gào vang lên thảm thiết.Máu nhuộm khắp sân, trên từng cọng cỏ ngọn cây trong Hà gia trang...Thấp thoáng đâu đây vài tiếng kêu khóc của phụ nữ, những tiếng rên rỉ, cười gằn của đám cướp đầy nhục dục. Hà Bảo Ngọc lần đầu chứng kiến cảnh những thân người ngã gục liên tục trước mắt mình. Trương Thiên Phú bị một tên cướp đâm liên tiếp mười mấy nhát vào ngực, vào bụng, trước khi chết còn ới ra một búng máu lớn....Tiểu Hà,nô tì thân cận của nàng bị đám cướp năm bảy tên dồn vào một góc, tiếng xé xiêm y vang lên trong đêm vắng. Tiểu Hà còn kêu lên thảm thiết nữa....Chân tay nàng lạnh toát....Sau đó chìm dần vào trong mờ mịt....Đến cuối cùng ngắt lịm đi.

*Truyện SE ghen. Báo trước. Hix!

5. Chương 5: Vị Phu Nhân Cô Đơn

Trong bức màn của căn phòng gần nhubiệt lập ở sơn trại, một vị phu nhân đang ngồi thêu gối. Dáng vẻ vẫn còn đọng lại dấu ấn của một thời xuân sắc, tuy là đôi mắt thỉnh thoảng lại nhìn ra cửa toát lên một vẻ buồn xa xôi.

-Phu nhân ơi....Phu nhân...Nguy rồi,phu nhân!

Bên ngoài có giọng người hốt hải. Một phụ nữ trung niên xuất hiện, trông có vẻ rất vội vàng.

-Chuyện gì vậy Tôn bà bà?

-Thưa phu nhân. Đại vương lại mới mang một cô gái về. Nàng ta...

Chiếc gối trên tay vị phu nhân rơi xuống. Vẻ bình thản nhanh chóng biến mất, nhường chỗ ột sự phẫn nộ. Âm thầm...Nữ nô vội vã nhặt lại chiếc gối thêu đặt lại trên bàn. Không khí trở nên nặng nề,khác hẳn sự tĩnh lặng vừa qua:

-Đem thuốc đi!

-Thưa phu nhân....Lần này đại vươngnhốt cô gái ấy trong một chỗ bí mật. Tôi không...không tìm ra.

Bàn tay vẫn còn những ngón mềm mại run lên. Đã bao lâu rồi nơi này không còn bóng dáng người đàn ông ấy đến...Chưa đến tuổi già đã phải sống cô độc, tĩnh lặng, cố gắng ru ngủ sự cô đơn của mình bằng kinh kệ, bằng những thú vui mà người hạnh phúc sẽ không màng đến. Vị phu nhân của tên chúa cướp cô đơn, lẻ bóng nhưng lại không dám thừa nhận, không dám để người ta thấy rằng mình rất cô đơn.

-Ta trả thù nàng bằng cách để chonàng sống....Nàng phải sống....sống...

Lời của người năm xưa văng vẳng.Năm, mười năm....nhân sắc tươi tắn mấy rồi cũng phai tàn. Đàn ông lại là loại động vật hay thay đổi. Một khi chỉ nhìn thấy ở người phụ nữ sự héo tàn- yêu thương cũng từ từ tàn lụi. Cuối cùng trong tay còn lại gì ngoài một xác thân ngày mộttiều tụy, héo tàn dưới tác động của năm tháng và nỗi đơn côi?

-Tiếp tục tìm hiểu cho ta. Ta không muốn con bé đó....

-Dạ, phu nhân.

Giấu? Ông có thể giấu được cả đời sao? Ông muốn xoa dịu nỗi đau mất đi đứa con yêu quý bằng sự xuất hiện của những đứa con khác, không phải do tôi sinh ra? Vậy thì chỉ có mình tôi đau khổ, chỉ có mình tôi gánh chịu hậu quả do việc làm của hai chúng ta sao?

Đừng hòng...Sẽ không bao giờ có điều đó. Tôi đau khổ, cũng phải có người đau đớn cùng tôi. Tôi mất con, ông cũng không thể có con cùng những người đàn bà khác. Không bao giờ...Không bao giờ...

....Ngoài đại sảnh, tên chúa cướp đang ngồi trên chiếc ghế bọc da hổ. Phía dưới Hà viên ngoại quỳ mọp xuống. Ông không dám nhìn vào mớ lễ vật bày la liệt phía dưới, mặt tái xanh:

-Thế nào, Hà viên ngoại? Ông nghĩ gì về lời đề nghị của ta? Gả con gái cho ta, số châu báu này đủ cho ông mở lại điền trang sống đến suốt đời.

Hà viên ngoại từng là một phú ông gia tài bạc vạn, trải qua nhiều sóng gió trong đời. Hà gia trang một đêm bị hủy, ông đau lòng không ít nhưng tất cả đều không quan trọng bằng cô con gái yêu. Nóng giận oán hận, nếu phải làm vợ một tên chúa cướp bạo tàn như thế, làm sao có thể chịu được, làm sao....?

-Thưa đại vương...Con gái tôi còn khỏe...Nó...

-Đã chuẩn bị lấy chồng rồi thì còn khờ dại cái gì - Tên chúa cướp nhếch môi cười - Chẳng qua là thay chú rể thôi. Tuy ta không trẻ trung bằng tên tiểu tử kia nhưng có ta làm rể, ông không cần phải sợ ai quấy phá nữa. Không nói nhiều nữa....Đống lễ vật này coi như ông nhận. Ngày mai ta cho người đưa ông xuống núi.

-Đại vương...Đại vương....

-Đưa ông ấy vào trong. Sáng mai đưa xuống núi cho ta...

-Tuân lệnh đại vương.

Căn phòng còn lại một mình Phương Bằng hần. Có sao đâu, dù sao hần cũng đã quen với chuyện một mình...Một mình trải qua cảm giác mất mát. Một mình để gặm nhấm cảm giác thất bại....Tạ Gia Kiêu đã trả thù Phương Bằng bằng thời gian đằng đẳng....Khi quay lại, ngoài máu và giết chóc, hần còn gì tốt đẹp hơn đâu?

Diên Bình...Diên Châu. Hai đứa trẻ vớ nụ cười thuần khiết. Đạo gần đây tự nhiên lại nằm mơ thấy chúng. Nhất là Diên Bình....Tạ Diên Bình...Đứa con trai!

-Tâu đại vương...Tên thanh niên người mang về đã tỉnh. Hần còn xô xát với phó chủ trại bên trong. Người....

-Mang hần ta nhốt vào chung với Hà viên ngoại....Ngày mai tiễn bọn chúng xuống núi. Ta không muốn ngày vui của ta bị ảnh hưởng. Ngay chiều mai, ta sẽ nạp con gái Hà viên ngoại làm thiếp. Các người không được để phu nhân đến gần nàng ấy. Nghe chưa?

-Dạ...

Người đàn bà sống lặng lẽ như một cái bóng trong sơn trại đó sẽ không để cho Phương Bằng yên ổn. Một, hai rồi tất cả những cô gái mang về trại đều bị bà ta cho người đầu độc. Đến khi phát hiện Phương Bằng lại không thể làm gì bà ta được. Dù tàn nhẫn nhưng hần vẫn nhớ, Tổ Nga là mẹ của hai đứa con hần. Hần vẫn luôn hy vọng sẽ tìm được bọn chúng. Nếu trong phút giận dữ, lỡ tay giết chết Tổ Nga...Cha giết mẹ....Hai đứa con của hần sẽ khổ sở biết đường nào? Phương Bằng không muốn....Không muốn những đứa con nhìn mình bằng ánh mắt đầy thù hận. Con của hần, mãi là hai đứa trẻ trong những ngày tuyết rơi nín lặng ảo choàng, nép mình sau lưng Phương Bằng, nhìn mọi vật trong đời bằng ánh mắt thật trong lành.

6. Chương 6: Tân Hôn

Hà viên ngoại thất thần nhìn con gái lao đến bên nhà ngục. Gương mặt xinh đẹp tái mét, nước mắt ràn rụa trên gò má xanh xao.

-Cha ơi!... Cha có sao không? Cha...

-Con gái...Đừng khóc nữa con. -Hà viên ngoại đau lòng lau nước mắt cho con gái – Con sao rồi? Bọn chúng có...

-Cha ơi! –Bảo Ngọc lắc mạnh đầu, cổ gượng cười –Cha không sao phải không cha? Cha không sao...

-Bảo Ngọc...Cha già rồi...Cha có gì cũng không quan trọng. Con đừng nghe lời bọn chúng, đừng...đừng lấy đại vương. Làm vợ tướng cướp mãi là vợ tướng cướp. Con sẽ không có kết cuộc tốt đẹp. Huống gì...đại vương lớn tuổi như vậy. Con sẽ lỡ cả cuộc đời đó con!

-Cha ơi...Nhưng họ nói...Họ nói chỉ cần con chịu, họ sẽ thả cha ra –Bảo Ngọc khóc nức lên – Con...con cũng không thể nào thoát được. Nếu chịu lấy đại vương, ông ta sẽ thả cha. Cha...

-Con gái ngốc à...Cha còn có bao nhiêu năm nữa...Cuộc đời con chỉ mới bắt đầu. Đừng nên vì cha mà...

-Nói nhiều đó đủ rồi –Một tên lâu la có vẻ nóng ruột trước cảnh bịn rịn của hai cha con liền đến bên thúc giục –Đại vương đã cho cô nương gặp cha rồi, mau đi trang điểm rồi làm lễ.

-Cha....

-Bảo Ngọc! Đừng đi Bảo Ngọc....Đừng con...

Bảo Ngọc bị kéo đi. Hà viên ngoại bám chặt lấy song sắt, nhìn theo con gái. Lòng ông bồn chồn. Cái mạng già dù có mất đi cũng tiếc, nhưng Bảo Ngọc không thể...Con gái của ông...

-Bọn chúng không nghe lời van xin của ông đâu. Đừng phí sức nữa Hà lão gia!

Chàng thanh niên cũng bị nhốt trong ngục lên tiếng. Cảnh tình như là sinh ly tử biệt của hai cha con làm hấn cũng thấy cay cay nơi mắt. Nhưng đây là hang ổ giặc cướp. Chỉ có tàn nhẫn, chỉ có giết chóc và ép buộc chứ làm gì có tình thân, làm gì có lòng trắc ẩn để cầu xin:

-Hà viên ngoại. Đi đi!

Một lâu la trở lại, mở cửa ngục...Hà viên ngoại ngơ ngác nhìn hấn ta:

-Đi đâu?

-Đại vương nói thả ông ra. –Hấn quăng trước mặt Hà viên ngoại một túi tiền – Cầm lấy tiền này mà đi đi! Đại vương nói khi nào con ông sinh con thì sẽ cho về thăm ông. Đi đi!

-Nhưng tôi không... Con gái tôi...

Hà viên ngoại cũng bị kéo ra ngoài. Bên trong chỉ còn lại chàng thanh niên. Thêm một tên lâu la từ ngoài bước vào, trên tay là một thanh gươm đã tuốt ra khỏi vỏ. Hấn lạnh lùng:

-Đại vương nói...Một là cho người sống...Nhưng phải làm gia nhập vào sơn trại. Hai là giết người luôn. Chọn nhanh đi!

Tạ Diên Bình vẫn còn nhiều thứ phải bận tâm. Lời trăng trối của cha trước khi chết. Phải tìm được em gái. Ngay bây giờ chưa thể chết. Hơn nữa...Sống là còn hy vọng. Hấn phải sống mới có thể làm được nhiều điều.

Ánh mắt sáng quắc của Tạ Diên Bình quét qua tên lâu la như đánh giá. Một mình hấn đương nhiên không đáng ngại. Nhưng bên ngoài còn rất nhiều người. Chén cơm đêm nào vẫn còn ấm...Hấn cũng muốn, nếu được thì giúp cho hai cha con đáng thương ấy đào thoát khỏi nơi này:

-Ta muốn gặp đại vương. Ta muốn gia nhập vào sơn trại.

-Được rồi. Đi theo ta!

Cánh cửa ngục bật mở. Tạ Diên Bình đi đằng sau hấn, lướt qua mấy lều trại...Ở lều phía ngoài cùng đang được kết hoa đỏ rực...Ánh đèn le lói, sau lớp màn cửa phát phơ là dáng một người con gái...Tạ Diên Bình cũng nhanh chóng nhận ra...Nhìn về phía chiếc lều hoa cưới ấy không chỉ có mình hấn... Còn có một bóng người mảnh khảnh...Hình như là một phụ nữ cũng không rời mắt khỏi chiếc lều một lát nữa sẽ diễn ra lễ tân hôn.

...Trong căn phòng tân hôn, tân nương sắc mặt tái mét dù được khoác lên mình bộ trang phục màu đỏ rực. Hà Bảo Ngọc thực sự tuyệt vọng. Nàng sợ....rất sợ....Tên chúa cướp vô cùng tàn bạo lại sắp trở thành chồng của mình sao?

Có tiếng động ngoài cửa. Nữ nô hầu hạ Bảo Ngọc bước tới. Qua lớp khăn trùm đầu, Bảo Ngọc chỉ lờ mờ nhận thấy đôi chân của người mới đến. Giọng nói vang lên. Là giọng nói của một người phụ nữ đã lớn tuổi:

-Hà cô nương...Mời cô nương dùng chén trà sâm giải nhiệt. Đại vương sai ta mang đến cho cô nương.

-Có thật là do đại vương sai bà mang tới không? -Nữ nô bỗng nhiên lên tiếng- Người đã căn dặn, ngoài chúng ta ra tuyệt đối không có ai được phép mang thứ gì cho Hà cô nương. Bà... Á!

Tiếng hét bị tắc nghẽn đột ngột khiến cho Bảo Ngọc hoảng hốt. Chưa kịp ngồi dậy thì vai nàng bỗng có ai khóa chặt, người bị đè mạnh xuống giường. Chiếc khăn trùm đầu rơi ra. Người phụ nữ trung niên tay cầm chén trà, dùng sức cổ ép Bảo Ngọc phải uống. Nàng càng sợ hãi vùng vẫy thì bà ta càng đè mạnh. Mái tóc Bảo Ngọc xoả tung, bị giật mạnh ra đằng sau. Chưa tan hết cảm giác đau buốt ở da đầu thì nàng đã tối tăm mảy mặt bởi một cái tát như trời giáng vào gương mặt thanh tú. Người phụ nữ thừa lúc Bảo Ngọc đang choáng váng định đổ thuốc vào trong miệng nàng...Bỗng nhiên:

-Bốp!

Lại là âm thanh của một cái tát. Nhưng đối tượng không phải là Bảo Ngọc. Khi nàng định thần nhìn lại, người phụ nữ kia đã nằm sổng xoài dưới đất. Người đàn ông nắm tay Bảo Ngọc kéo dậy, dứt khoát:

-Đi thôi!

Bảo Ngọc cũng không biết làm sao mình lại có thể rời khỏi căn lều đó được. Người đàn ông có cách ăn mặc rất giống bọn người trong sơn trại. Vừa rời khỏi lều, trong một góc khuất, hắn ta đột ngột xé bỏ lớp áo cưới trên người Bảo Ngọc. Lúc đó nàng mới hoảng hốt hét lên:

-Ông...

Cái miệng nhỏ nhắn bị bịt chặt. Gã đàn ông khoác lên người nàng một chiếc áo. Là quần áo nữ nô. Giọng hắn cũng trở nên thật dịu dàng:

-Cô nương khoác vào đi! Chúng ta nhân lúc này trốn khỏi trại. Nhanh lên!

Hình như mình đang được giúp đỡ. Bảo Ngọc mơ hồ cảm thấy như vậy. Đôi tay nhỏ nhắn run rẩy mặc nhanh áo...Dưới ánh trăng đang chiếu xuống, gương mặt gã đàn ông với những đường nét có phần quen thuộc...Bảo Ngọc khẽ thốt lên:

-Là người....Người là vị công tử hôm đó....Người...

Tạ Diên Bình không đáp. Bàn tay thô ráp của hắn nắm lấy những ngón tay búp măng xanh xao. Một cảm giác bình yên bỗng chốc tràn ngập khắp tâm hồn, Bảo Ngọc ngoan ngoãn đi theo hắn. Trăng sáng vằng vặc....Trên con đường vắng vẻ, hai bóng người lẳng lặng bước bên nhau, chìm dần vào trong màn đêm mờ mịt.....

7. Chương 7: Lòng Trắc Ẩn

Hôn lễ không có cô dâu đương nhiên không tiến hành được. Phương Bằng ngồi yên trên chiếc ngai chúa lĩnh nhìn người phụ nữ trung niên đang quỳ mọp dưới đất, lạnh lùng:

-Ai sai ngươi giết người? Và giết thế nào?

-Tâu đại vương....tôi...

-Nói đi! Ta không trừng phạt ngươi đâu. Cứ nói!

-Không cần hỏi bà ta nữa -Giọng nói của Tổ Nga, phu nhân chính thất của chủ trại vang lên khiến đám thuộc hạ đều thoáng rung mình. Người phụ nữ này tuy chân yếu tay mềm nhưng so về mức độ độc ác thì

không kém gì chủ trại. Có bao nhiêu người đàn bà chủ trại mang về đều bị bà ta giết sạch. Phương Bằng biết rõ điều đó nhưng đều không trừng phạt, lần nào cũng bực bội bỏ ra ngoài.

Lần này có lẽ đã đến giới hạn, hăm gầm lên:

-Lại là bà?

-Thì sao? –Gương mặt vẫn còn lưu lại nét đẹp thanh xuân thoảng qua một nụ cười khinh bạc –Nàng ta cũng đâu có tình nguyện làm thiếp của ông. Không phải nàng ta cũng đã theo người khác chạy trốn sao?

Đâu ai tình nguyện làm vợ một tên chúa cướp. Phương Bằng cũng biết vậy. Nhan sắc của Hà Bảo Ngọc cũng không phải quá tuyệt mỹ. Song, hẳn lại có cảm giác lưu luyến nàng ta. Nhất là khi Bảo Ngọc khóc. Cảm giác chỉ muốn ôm nàng vào lòng che chở này lần đầu tiên hẳn có....Lạ lùng!

-Người đâu?

-Dạ...Đại vương!

-Mang phu nhân tống giam sau trại...Không có lệnh của ta, tuyệt đối không cho bà ấy ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên Phương Bằng trừng phạt Tổ Nga nặng vậy. Bà ta không kêu khóc, vẫn thản nhiên đi theo tên cướp áp giải mình. Chỉ có ánh mắt là đau đớn...Hoa dù đẹp mấy cũng đến lúc phai tàn héo úa...Người ta sẽ đổi hoa mới vào bình và vứt đi mớ hoa cũ. Đó là quy luật cũng là sự bạc bẽo của những người chỉ biết chơi hoa nhưng lại không biết yêu thương và trân trọng một đóa hoa.

...Suốt đêm, Tạ Diên Bình cố đưa Hà Bảo Ngọc đi thật xa sơn trại. Hà gia trang chỉ còn là một mảnh đất hoang tàn lạnh lẽo. Bảo Ngọc dù là một tiểu thư cành vàng lá ngọc, từ nhỏ đã quen nhung lụa nhưng nàng ý thức rất rõ tình cảnh bản thân nên không dám kêu ca gì, chỉ lẳng lặng đi theo Tạ Diên Bình. Cả hai đi ngang qua một quán nước nhỏ ven đường. Tên tiểu nhị không ngừng chào mời khách qua đường, thấy hai người liền vồn vã:

-Hai vị...Mời ghé uống chén trà.

-Cảm ơn anh...Chúng tôi không khát. Hơn nữa còn phải đi xa...

-Anh thì chắc không có gì rồi. Nhưng cô nương kia thì...- Gã tiểu nhị ái ngại- Tôi nghĩ cô ấy không đi nổi nữa đâu.

Tạ Diên Bình bây giờ mới nhận ra, gương mặt Bảo Ngọc tái mét, đáng đi xiêu vẹo. Đôi giày dưới chân nàng rách bươm tự bao giờ...Hắn dịu giọng hơn:

-Cho chúng tôi một bình trà và một cái bánh bao.

Bảo Ngọc không dám nói gì hơn. Nàng chỉ lẳng lặng uống trà. Khi Tạ Diên Bình đưa cái bánh ĩnh, Bảo Ngọc vẫn còn ngần ngại, vội xua tay:

-Tôi...tôi không đói. Công tử cứ ăn đi!

-Cô nương ăn đi...Ăn rồi mới có sức để đi tiếp chứ.

Hắn dúi cái bánh vào tay Bảo Ngọc. Bụng nàng trống rỗng, lại thêm cả đêm theo hắn băng rừng, sức lực cũng rã rời. Bảo Ngọc chậm rãi ăn vài miếng bánh, rụt rè hỏi Tạ Diên Bình:

-Bây giờ chúng ta...chúng ta sẽ đi đâu?

Tạ Diên Bình nhìn gương mặt thanh tú với ánh mắt trong trẻo đang ngẩng lên nhìn mình với vẻ chờ mong, tin tưởng...Bản thân hẳn có thể chịu đói chịu khổ, nhưng một tiểu thư cành vàng lá ngọc như nàng thì làm sao chịu được? Bản thân hẳn mãi không quên chén cơm trong đêm giá lạnh mà cha nàng đã ĩnh. Và quan trọng hơn...Nhìn Bảo Ngọc tiêu tụy, mệt mỏi hẳn lại có cảm giác không nỡ...Nàng bây giờ tứ cố vô thân, chỉ có thể trông cậy vào Tạ Diên Bình hẳn. Bây giờ đành đưa Bảo Ngọc theo, đợi đến nơi an toàn và gặp lại cha nàng thì sẽ tính sau:

-Chúng ta đi càng xa càng tốt. Phải rời xa phạm vi thế lực của bọn cướp đó. Chuyện sau đó sẽ từ từ tính sau.

-Vâng...

-Cô nương...Cô nương cố gắng chịu đựng thêm một thời gian. Khi đến nơi an toàn, tôi sẽ...

-Không sao đâu –Bảo Ngọc gượng cười, trấn an Tạ Diên Bình –Tôi hiểu mà....Tôi sẽ cố gắng....Tôi sẽ không làm vướng chân huynh đâu. Tôi...sẽ cố...cố hết sức mà.

Mấy hôm trước nàng vẫn còn là một tiểu thư tràn đầy hạnh phúc sắp bước lên kiệu hoa về nhà chồng. Vậy mà hôm nay Bảo Ngọc chẳng còn gì trong tay, còn phải gửi gắm hy vọng vào một người xa lạ....Tạ Diên Bình đành phải gác lại lời cha từng trấn trối, tạm thời không đi tìm em gái nữa. Trong thời gian này hẳn phải tìm cho Bảo Ngọc một chỗ nương tựa, sau đó tìm cha nàng về cho cha con đoàn tụ rồi mới tiếp tục lên đường, tìm em gái của mình là Tạ Diên Châu.

Sau gần mười ngày miệt mài trèo đèo lội suối thì cả hai cũng đến được một làng nhỏ ven núi. Làng này chỉ có khoảng hai mươi hộ dân nhưng lại có vẻ rất yên bình.

Chân Bảo Ngọc đã sưng vù sau những tháng ngày vất vả. Tạ Diên Bình cũng không nỡ lòng nên quyết định tìm một chỗ trú thân cho nàng nghỉ ngơi vài ngày.

Trong làng không có quán trọ song người làng đều rất tốt bụng. Một bà lão sống cùng vợ chồng cháu trai đã cho họ trọ lại nhà mình. Tuy nhiên, cả hai lại chỉ có chung một căn phòng sau đôi mắt hấp háy của bà lão:

– Cả hai không phải là huynh muội. Chắc là cặp tình nhân bỏ nhà trốn đi! Ta nói phải không?

Gương mặt xinh đẹp của Bảo Ngọc đỏ ửng còn Tạ Diên Bình cũng bối rối không kém. Nói họ là tình nhân đương nhiên không phải, nhưng huynh muội cũng không giống. Có người anh nào lại giữ khoảng cách với em gái mình đến thế này chẳng?

Chỉ có người cháu trai là điềm tĩnh mời cả hai vào phòng. Họ còn chu đáo mang ra cho hai người mấy chiếc bánh bao còn nóng hổi. Vào tới phòng mà mặt Bảo Ngọc vẫn còn ửng đỏ, Tạ Diên Bình chỉ biết vội vàng nói thật nhanh:

-Tôi ra ngoài giúp Ngưu huynh chẻ củi. Cô nương cứ nghỉ ngơi đi!

Hơn mười ngày lang bạt theo chân Tạ Diên Bình, Bảo Ngọc cũng học được một số điều. Nàng biết nướng cá, hái quả dại ăn được trong rừng. Bảo Ngọc còn may mò tìm được vài thứ giống như sợi để may lại áo cho Tạ Diên Bình nữa. Những đêm trong rừng sương giá, nàng vô thức quay người về chỗ nằm của hắn....Những giấc ngủ ngon dường như đã quay lại...Bảo Ngọc mơ hồ cảm nhận, chỉ cần có Tạ Diên Bình bên cạnh, nàng sẽ được an toàn...Rất an toàn.

Ngày hôm sau, Bảo Ngọc ngã bệnh. Nàng sốt rất cao. Đôi môi hồng khô nứt...Khi mơ màng nàng vẫn mơ hồ nhận thấy đầu mình đang dựa vào bờ vai của ai đó...Có người đang dứt từng ngụm nước đắng ghét vào miệng Bảo Ngọc. Giọng nói của ai mơ hồ bên tai như là đang trấn an vỗ về...Không phải là cha...Cũng chẳng phải là vị hôn phu ngày trước của nàng.

Bốn, năm ngày sau Bảo Ngọc mới hạ sốt...Diên Bình thở phào nhẹ nhõm hơn một chút. Toàn bộ số tiền trong người đều đã xài hết. Hắn quyết định theo Ngưu ca vào rừng đốn củi, săn thêm thú kiếm lại tiền lộ phí. Ngưu tẩu mang thuốc vào cho Bảo Ngọc, dịu dàng:

-Muội muội...Uống thuốc này.

Sau chén thuốc còn có một ít quế chi để Bảo Ngọc ngâm trong miệng au lại sức nữa. Loại quế chi này tuy không cao cấp như ngày xưa Bảo Ngọc từng dùng nhưng cũng rất đắt. Tình cảnh bây giờ của họ lại....Bảo Ngọc không khỏi e dè, hỏi Ngưu tẩu:

-Ngưu tẩu, số quế chi này là...

-À...Hôm trước Diên Bình huynh đệ được chia một ít tay gấu đã đổi nó uội. Nghe Ngưu đại ca của ta nói, ba cái tay gấu mới đổi được một ít quế chi này. Tướng công của muội rất thương muội đó!

-Huynh ấy ...-Má Bảo Ngọc lại hồng lên. Nàng lúng túng- Huynh ấy...không phải là...

-Không phải là tướng công của muội phải không? –Ngưu tẩu cười cười- Nhưng rõ ràng là Bình huynh đệ có cảm tình với muội mà. Vị tướng công như vậy không dễ kiếm đâu. Hắn mới ở đây vài ngày mà các cô gái chưa chồng làng ta đều đã hỏi về hắn rồi đây. Muội nắm trong tay thì phải nắm cho chặt...

-Nhưng mà...muội...

-Làm thân đàn bà như chúng ta, có tướng công tốt là được rồi –Giọng Ngưu tẩu chùn xuống- Có mấy ai khi bệnh mà được tướng công của mình lo lắng như muội đâu.

Ngưu tẩu đã ra ngoài nhưng câu nói: “suy nghĩ kỹ đi!” của nàng ta chợt là Bảo Ngọc phải suy nghĩ.....Nàng không phủ nhận, hình bóng Tạ Diên Bình trong lòng mình bây giờ là vô cùng đậm nét. Nhắm mắt lại, Bảo Ngọc cũng nhớ đến hắn...Trái tim thiếu nữ, lần đầu tiên đập lên những nhịp rộn ràng như thế...Liệu....liệu Tạ Diên Bình công tử có tình cảm gì với mình không?

Cánh cửa lều bật mở. Tạ Diên Bình bước vào. Trên tay là một ít hoa quả và một số nấm rừng, hắn nhẹ nhàng:

-Nàng ăn gì chưa? Bệnh tình đã thế nào rồi?

8. Chương 8: Bình Yên

Bình yên là một cảm giác đang tràn ngập trong cuộc sống của Hà Bảo Ngọc. Ngôi làng nhỏ với đời sống giản dị, thanh bình khiến nàng thấy lòng thật thanh thản. Buổi chiều cùng các cô nương ra bờ sông giặt áo, trò chuyện phiếm, nghe người khác kể về gia đình chồng con và muôn điều nhỏ nhặt khác nữa, tuy rằng Bảo Ngọc chưa hề trải qua nhưng lại thích ứng rất nhanh. Nàng bắt đầu nói về những hôm Tạ Diên Bình đi săn về trễ, lo lắng hỏi han xem tình hình xung quanh có gì nguy hiểm cho an nguy của họ không?

Làng họ đang sống là làng Uy Viễn, do một vị lão thần trong triều đình lập nên. Bọn trộm cướp xung quanh sợ uy danh của lão tướng quân nên không dám làm xằng bậy, hơn nữa Tân đế lên ngôi đã có nhiều cuộc truy quét bọn cướp, ổn định dần dần cuộc sống của người dân.

Lão tướng quân khi nghe qua chuyện của hai “cư dân” mới trong làng qua lời Ngưu tẩu thì cũng rất thông cảm. Cả cuộc đời chỉ quen chinh chiến của ông nhìn thoáng qua thôi đã biết Tạ Diên Bình không phải là kẻ tầm thường. Cô nương Bảo Ngọc kia nữa. Người đẹp như hoa, tính nết dịu dàng, nếu lưu lạc bên ngoài không khéo sẽ uống cả một đời thiếu nữ. Vì vậy trong chiều hôm đó, ông đã thân thiết nói với cả hai:

-Nếu hai con không phản đối gì, ta muốn đứng làm ông mai se duyên cho hai đứa. Từ nay Diên Bình và Bảo Ngọc ở lại đây.

Gương mặt Bảo Ngọc đỏ hồng còn Diên Bình cũng ngượng ngùng, không dám nhìn thẳng vào nàng. Chàng bối rối từ chối:

-Thưa lão gia...Tôi...Tôi còn phải đi tìm em gái. Còn Hà cô nương thì...cô nương ấy...cô nương ấy và....tôi...tôi...

Lão tướng quân là người từng trải, sao lại không hiểu tâm tư người trẻ tuổi. Tạ Diên Bình ngập ngừng lời nói, ánh mắt nhìn Bảo Ngọc không hề lạnh lùng. Còn nàng thiếu nữ ấy run rẩy, vừa thẹn thùng lại vừa như thất vọng khi nghe chàng từ chối. Bình đảo lý loạn...Ông cũng từng vì chần chừ như thế mà mất đi tri kỷ. Đôi trẻ, có thời gian và cơ hội thì phải biết trân trọng, đừng phí hoài để hối hận cả đời.

-Lời của ta là thật lòng. Em gái thì có thể tìm bất cứ lúc nào con muốn nhưng người bên cạnh sẽ không ở mãi chờ con.Bảo Ngọc cần một nơi nương tựa. Nếu con không thể cho nó, ta sẽ thay cha Bảo Ngọc tìm nơi xứng đáng. Con bé không thể không danh không phận theo con như thế này đâu.

Lão tướng quân không hề uy hiếp. Thân phận phụ nữ trong thời đại này mong manh lắm. Nếu không có một chỗ dựa, một tướng công thật lòng yêu thương thì khó mà yên ổn. Nàng lại xinh đẹp như đóa hoa buổi sớm, nhan sắc ấy dễ gì thoát khỏi những ánh mắt hao hao của đám mày râu.

Diên Bình cũng không lý giải được tình cảm với Bảo Ngọc có phải là yêu không? Chỉ biết là...một phút để nàng rời khỏi tầm mắt, chàng sẽ bứt rứt không yên. Mỗi lần nhìn thấy nàng vui vẻ là lòng lại nhẹ hẫng đi...Tóm lại đó là một cảm giác bình yên và thư thái, khó lòng tìm được trong đời.

Tạ Diên Bình lần đầu tiên và cũng là duy nhất trong đời bước tới trước mặt Bảo Ngọc, nhẹ giọng hỏi nàng:

-Nàng có muốn lấy ta không?

Má Bảo Ngọc như đánh một lớp phấn hồng. Nàng không dám nhìn thẳng vào mắt Tạ Diên Bình....Nhưng lời của chàng thì nghe rất rõ. Vốn là không cần phải cân nhắc hay suy nghĩ...Từ bao giờ chẳng biết, hình ảnh Diên Bình trong lòng Bảo Ngọc đã đem đến một cảm giác ấm áp và an bình tuyệt đối. Nàng tin tưởng hẳn, vô cùng tin tưởng. Lời cầu hôn dù không hoa mỹ nhưng cũng đủ sức làm con tim thiếu nữ run lên. Bảo Ngọc ngẩn lên, bờ môi đỏ thắm e ấp nụ cười:

-Dạ. Công tử không chê, Bảo Ngọc xin hầu hạ chàng suốt cả đời.

Sơn thôn nhỏ có thêm hai thành viên mới. Một đám cưới giản dị được cử hành. Lão tướng quân đứng ra chủ hôn. Áo cưới của Bảo Ngọc cũng do người trong làng chuẩn bị. Nơi ở của đôi vợ chồng mới cưới là một mái nhà tranh nho nhỏ mới dựng cuối làng.

Tạ Diên Bình trở về tân phòng khi đã chén choáng say...Chàng rất ít uống rượu, hôm nay uống khá nhiều.

Cô dâu dịu dàng giúp lang quân cởi áo, còn mang nước cho chàng rửa mặt. Tuy là tiểu thư khuê các nhưng nàng được dạy dỗ rất tốt, đặc biệt là việc hầu hạ chồng. Đối tượng trước đây là một công tử nhà giàu, bây giờ dù chỉ là một chàng trai tay trắng song Bảo Ngọc lại thấy vô cùng hạnh phúc. Hạnh phúc hơn cả là sau khi rửa chân cho chàng, Tạ Diên Bình bảo nàng ngồi xuống, cởi giày thêu, thận trọng rửa những ngón chân xinh xắn, mấy tháng nay đã phần nào chai đi vì vất vả của nàng.

-Nương tử...

-Tướng công!

Hai ánh mắt chìm trong men tình tràn ngập. Rượu giao bôi vừa cạn, ánh sáng leo lét của ngọn hồng lạp cũng vụt tắt. Trăng sáng rực, len lỏi vào trong gian phòng nhỏ....Không hiểu sao lúc bàn tay Tạ Diên Bình vừa chạm vào khuôn mặt thanh tân, thuần khiết, một cảm giác bất an bỗng trào dâng trong lòng chàng. Hà Bảo Ngọc run rẩy khép chặt đôi mắt. Sự sợ hãi khiến hành động của nàng trở nên run rẩy. Cánh tay nhỏ bé chỉ biết bám chặt vào người Tạ Diên Bình.

Những ngón chai sần từ từ di chuyển. Đôi môi đỏ mọng hơi mím lại. Nhìn nàng không giấu được vẻ lo sợ ngây ngô thiếu nữ, Tạ Diên Bình nghe yêu thương tràn ngập. Chàng tự nhủ, cả đời này phải luôn yêu thương và che chở cho nàng.

Chiếc áo tân lang rời khỏi người, để lộ một tấm thân khỏe mạnh. Tim Bảo Ngọc đập thình thịch trong lồng ngực. Bàn tay Tạ Diên Bình đang di chuyển xuống dưới, giúp nàng tháo đi sợi đai lưng....Rồi chiếc yếm đỏ thắm cũng rời khỏi ngực...Cảm giác lạnh lạnh vừa phủ lên thì một tấm thân nóng bỏng đã trùm xuống. Bảo Ngọc hoảng hốt mở mắt. Tạ Diên Bình đang nhìn nàng thật dịu dàng:

-Nương tử...Đừng sợ...Đừng sợ...Cứ để cho ta được yêu nàng.

Sau lời nói đó, những cảm giác sợ hãi dường như được từ từ xoa dịu. Bảo Ngọc thả lỏng người, dâng hiến trọn vẹn. Cảm giác chàng đi vào bên trong mình, phá đi những mộng mơ tình nguyên thiếu nữ thật là kỳ diệu. Tuy có đau đớn nhưng những giọt nước mắt của Bảo Ngọc là hạnh phúc. Tay nàng đang được hẳn ân cần nắm lấy... Người đàn ông nhẹ nhàng, thận trọng từng chút một, vừa là một lang quân dịu dặt nương tử những bước đầu đời trong cuộc sống chồng vợ, vừa như một đại ca ca ân cần dỗ dành Bảo Ngọc, ru nàng vào giấc ngủ say sưa...

Trong giấc mơ chập chờn, Bảo Ngọc dường như nhìn thấy một hình bóng mơ hồ phía trước. Hai đứa trẻ...Đúng rồi...Là hai đứa trẻ. Bàn tay tiểu cô nương luôn được người kia dịu dặt...Khi tiểu cô nương vụng về té ngã, cũng là đôi tay kia đỡ lấy, nhẹ nhàng, êm dịu dỗ dành nàng:

-Ngoan đi....Châu báu nhỏ, ngoan nào. Không khóc...Không khóc...Về nhà đại ca lấy kẹo...Lấy kẹo cho.

9. Chương 9: Và Giông Tố

Tuần trăng sau hôn lễ, lão tướng quân bỗng nhận được thánh chỉ phải vào cung diện thánh gấp. Nghe nói triều đình đang có kế hoạch dẹp bọn giặc cướp ở vùng này, ổn định đời sống cho dân chúng. Lão tướng quân đức cao vọng trọng, lại chinh chiến nhiều năm, kinh nghiệm không ít. Triều đình rất cần ông.

Lão tướng quân lại rất thích Tạ Diên Bình. Chàng thanh niên này còn trẻ nhưng thẳng thắn và can đảm, rất có tương lai. Nếu được người đào tạo, có thể có lợi cho quốc gia sau này.

Bảo Ngọc cũng biết, đối với nam nhi, công danh là một chuyện vô cùng quan trọng. Mang chiếc áo mới may đưa cho hắn, nàng nhu thuận mỉm cười, động viên tướng công:

-Chàng đừng lo cho thiếp. Ở đây có các thẩm nương giúp đỡ, thiếp sẽ đợi chàng về.

Chưa đến một tháng, hương lửa đang nồng đượm, không đêm nào Tạ Diên Bình không ôm nàng vào lòng mà ngủ. Với nương tử hiền thực dịu dàng như nước, trong lòng hắn vừa thương yêu lại tràn đầy lo sợ. Không biết sao, thời gian gần đây Tạ Diên Bình hay giật mình tỉnh dậy lúc đêm khuya. Cho đến khi nhận thấy Bảo Ngọc đang gối đầu trong vòng tay mình mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Đang hạnh phúc mà sao lại cứ nghĩ tới chia xa.

Bây giờ cả hai đang sắp phải xa nhau. Tạ Diên Bình không ham quyền tước, không mong sẽ vinh thân lập nghiệp. Nhưng lão tướng quân là ân nhân của họ, hắn không thể từ khước lời ông được. Hắn đã quyết định sẽ cùng lên kinh thành, dù thế nào cũng sẽ bảo vệ ông.

-Ta đi, sẽ về nhanh thôi.

-Thiếp biết mà.

Nàng mỉm cười. Nụ cười như hoa nở. Vẻ đẹp thanh khiết, dịu dàng ấy đã đi sâu vào lòng Tạ Diên Bình, khiến hắn ngẩn ngơ.

-Tướng công.

Lại một nụ hôn nồng nàn trước khi chia biệt. Bảo Ngọc với đôi môi mọng đỏ, khẽ khàng đáp lại sự yêu thương, dịu dặt của tướng công mình.

Nàng cảm nhận được từng dòng nóng ấm rót vào thân thể. Sự kết hợp giữa nam và nữ luôn luôn tuyệt vời, nhất là khi họ có chất xúc tác là tình yêu nồng thắm. Bảo Ngọc vòng tay ôm chặt Diên Bình hơn nữa, đôi chân thường khép chặt ngưng ngừng từ từ mở rộng. Nàng thả người dâng hiến hết cho hắn trong sự mê, nồng cháy của cả hai người.

.....-Tiểu Ngọc muội tử.

Tiếng gọi của Tô đại thẩm làm Bảo Ngọc bừng tỉnh. Thau giặt vẫn còn nguyên trong khi mọi người đã xong việc từ lúc nào.

-Nhớ tướng công phải không?

Vợ chồng son đang giai đoạn nồng nàn ân ái thật đáng ngưỡng mộ. Bảo Ngọc đỏ bừng mặt trước những lời trêu đùa của người xung quanh. Nàng chỉ hơi ngẩng lên khi Lý đại má lên tiếng hỏi:

-Con có gì chưa Tiểu Ngọc?

Có gì chưa?...Bảo Ngọc khựng lại đôi chút, nhìn về phía bụng của mình.

Diên Bình mới đi được hai ngày. Hai ngày nay thân thể nàng cũng không được khỏe, thường xuyên chóng mặt. Hôm qua còn buồn nôn nữa. Có lẽ nào:

-Về nhà thì tới đại phu xem mạch đi. -Tô đại thẩm vui vẻ -Biết sớm chuyện con cái để dưỡng thân thể nữa.

-Dạ!

Bảo Ngọc mỉm cười trong hạnh phúc. Có con của tướng công mình hết lòng yêu mến, đối với nữ tử mà nói, đó là một cảm giác thật ngọt ngào và mãn nguyện biết bao nhiêu.

Mớ đồ trong tay Bảo Ngọc vừa được đặt xuống hòn đá to dưới suối thì bỗng có tiếng người xôn xao bốn phía...Hàng trăm người từ đâu kéo đến, vây kín dòng suối nhỏ. Con tim nhỏ bé của Bảo Ngọc đập thành thịch, gương mặt xanh tái. Nàng nhận ra kẻ đứng đầu vừa thúc ngựa bước ra. Là đại vương của bọn cướp. Kẻ suýt chút đã là tướng công của Bảo Ngọc nàng.

10. Chương 10: Và Giông Tố 2

Trong lòng Phương Bằng, cô dâu bỏ trốn chính là một mối hận, mối hận không quên.

Vì lẽ đó mà hấn ta đã liều lĩnh. Phải nói là vô cùng liều lĩnh. Ngôi làng đó đối với bọn cướp vốn là nơi “bắt khả xâm phạm”. Hấn đến đó cướp người về, dù là lão tướng quân không ở đấy cũng đã như công khai đối chọi với triều đình.

Chuyện này khiến không ít người trong đảng cướp lo ngại. Nhiều ý kiến phản đối được đưa ra.

Phương Bằng ngồi trên vị trí đầu lĩnh im lặng lắng nghe mọi lời nói. Cuối cùng, với vẻ mặt lạnh lùng và ánh mắt sắc bén quen thuộc, hấn khẽ nhếch môi:

-Ta đã làm rồi. Ai sợ, có thể đi! Không tiễn...

Đã có vài người từng gắn bó nhiều năm với hấn đứng dậy, dứt áo ra đi.

Những kẻ còn lại, có người sợ hãi cụp mắt, có kẻ lăm lét liếc ngang liếc dọc, tạm thời như thỏa hiệp. Phương Bằng không quan tâm. Chúng còn ngồi đây là vẫn còn cần hấn. Chúng không phục, không quan trọng. Chúng vẫn còn phụ thuộc vào Phương Bằng này, không bỏ hấn đi đâu.

Cuối cùng, người cũng lui hết. Tên thủ hạ thân tín mới bước vào. Nhìn hấn ta có vẻ như đang khó xử, bước ngập ngừng tới chỗ Phương Bằng:

-Đại vương...Cô gái đó...Có thai rồi.

Một cô gái không còn bằng thanh ngọc khiết. Một cô gái mang thai con người khác. Phương Bằng liệu có còn hứng thú gì?

Mang ra dày vò, sau đó giết chết nàng ta...Cả con lẫn mẹ. Đó là một kết thúc có thể dễ dàng hình dung được của nàng ta.

-Đại vương...Xử lý nàng ấy...

-Hừm...

Phương Bằng khẽ khoát tay. Trong lòng hấn bây giờ lại trở nên tĩnh lặng. Dáng vẻ vô cùng chuyên chú khiến những người được xem là thân tín của hấn run mình.

-Thưa ngài...

-Mang nàng ta vào đây cho ta.

Phương Bằng không tức giận. Dù là trước đây, khi hay tin nàng chạy trốn, hấn đã muốn lật tung cả vùng rừng núi để tìm về. Cũng như lúc hay tin nàng đang ở tại ngôi làng đó, hấn không chút do dự, hạ lệnh tìm đến ngay.

Thế mà giờ đây nàng đang mang thai con kẻ khác, Phương Bằng lại không hề nổi cơn thịnh nộ. Hay là...hấn đã già? Cách biểu hiện sự giận dữ cũng khác hơn.

Bảo Ngọc bị giải vào trong đại sảnh. Nàng ngơ ngác nhìn xung quanh. Vị đại vương cao cao tại thượng kia đối với Bảo Ngọc vẫn vô cùng đáng sợ. Hấn khiến sắc mặt của nàng tái nhợt. Bảo Ngọc vội vàng quỳ xuống, dập đầu lia lịa, mong hấn ỉn một con đường sống:

-Đại vương...Ngài tha cho tôi. Tôi...tôi xin ngài. Xin ngài...

Bảo Ngọc chỉ là một cô gái yếu đuối. Giờ đây nàng lại phải đối diện với kẻ đã bị mình bỏ rơi trong ngày gọi là hôn lễ. Bảo Ngọc cũng có thể hình dung được, sự giận dữ của hấn đáng sợ thế nào.

-Ta thích nàng.

Phương Bằng chỉ nói ngắn gọn như vậy song lại làm gương mặt xinh đẹp của Bảo Ngọc tái nhợt. Nàng không cần một tên chúa cướp thích mình. Hắn rất đáng sợ. Người như thế, được hắn thích còn là nỗi bất hạnh. Bất hạnh vô cùng lớn của nàng:

-Đại vương...Dân phụ...Dân phụ có chồng rồi. Dân phụ không xứng, không xứng với ngài đâu.

Nàng vừa khóc vừa sụp lạy. Nàng thực sự chán ghét hắn đến vậy sao?

Phương Bằng bước xuống dưới, đứng trước người con gái đang sụp lạy mình như tể sao kia. Một tay hắn kéo mạnh, giữ chặt gương mặt tái nhợt của Bảo Ngọc đối diện với mình.

Rồi Phương Bằng đẩy nàng ra, môi thoáng nụ cười nhàn nhạt:

-Ta không có đứa trẻ nào cả. Con của nàng có thể trở thành người thừa kế của ta.

Thừa kế để trở thành một tên tướng cướp. Có ai mong muốn điều này, có ai đâu?

-Ta sẽ mang thủ cấp tướng công nàng làm quà cưới. Yên tâm!

Tên tiểu tử đó...Hắn từng rất xem trọng hắn ta. Thế mà dám cướp đi người của Phương Bằng, ngay lễ cưới của hắn sao?

-Đại vương...

Bảo Ngọc đang tuyệt vọng. Nàng như cá nằm trên thớt. Sống lưng lạnh toát. Phương Bằng thực sự muốn lấy nàng làm vợ, dù trong bụng Bảo Ngọc đang có giọt máu của kẻ khác sao?

-Ngoan ngoan trở về. Tối nay ta tới tìm nàng.

Bảo Ngọc thực sự sụp đổ. Nước mắt lăn chã rơi trên gương mặt xinh đẹp. Hắn đến...Tắm thân mềm yếu, nàng làm sao có thể chống đỡ? Làm sao có thể giữ gìn thanh bạch với tướng công?

Còn nếu chết....Bảo Ngọc sờ lên bụng. Đứa bé chỉ mới tượng hình, Bảo Ngọc nhắm tâm để nó cùng nàng đi xuống suối vàng sao?

Tướng công!

Con ơi!

-Đưa nàng ấy về phòng...

Lần này, Phương Bằng không cần phải cho người canh giữ cẩn mật nữa. Bảo Ngọc sẽ không dám chết. Mà dù nàng có chết, cũng xem như giúp hắn xua đi bóng ma trong lòng. Phương Bằng không muốn tự tay giết Bảo Ngọc. Nhưng nếu nàng ta tự tìm cái chết, Phương Bằng cũng chẳng lưu luyến quá nhiều.

Còn nếu như Bảo Ngọc không dám chết. Thế thì hắn cũng không ngại ngần gì mà chiếm hữu nàng trọn vẹn. Phương Bằng hắn có nhiều đàn bà. Bảo Ngọc cũng chỉ là một trong số đó. Hắn sẽ nhanh chóng thỏa mãn khi chiếm được thứ không phục tùng mình. Đứa bé kia nếu sinh ra là con trai, hắn cũng có thể dạy dỗ nó. Đời này, Phương Bằng không được trời thương ban cho được sống gần con cái, thế thì lấy con của người lương thiện, dạy dỗ nó thành cướp cũng là một ý hay.

Bảo Ngọc không hiểu hết những ý nghĩ trong lòng hắn. Nàng chỉ cảm thấy vô cùng tuyệt vọng...Nhưng lại không thể chết...Nàng còn sợi dây ràng buộc. Làm sao có thể nhắm tâm.

Đêm càng gần đến...Bảo Ngọc càng rúc sâu vào bóng tối...Nàng sợ bóng tối sắp đến...Sợ từng tiếng bước chân.

Có tiếng cửa mở. Bảo Ngọc lùi dần...Con dao dưới gối phát ra tiếng leng keng.

-Muốn giết hắn ta bằng cái đó à? Ấu trĩ...

Là giọng một người phụ nữ. Bảo Ngọc ngẩng lên

Một phụ nữ trung niên xinh đẹp. Chỉ có ánh mắt...Ánh mắt sắc bén, lạnh lùng, nhìn Bảo Ngọc như nhìn một con mồi.

-Bà là...

-Hồn láo!

Cùng với tiếng quát là cảm giác tối tăm mày mặt. Ai đó tát mạnh vào mặt của Bảo Ngọc. Miệng nàng có gì đó mằn mặn vừa mới chảy ra.

-Tôn bà bà...

Âm thanh người phụ nữ vang lên lạnh lẽo. Bà ta khinh bỉ nhìn nàng. Tươi tắn và mơn mớn. Giống như bà ta của ngày nào.

Trong lúc Bảo Ngọc chưa kịp định thần thì thân thể nàng bất thần bị ai đó dúi mạnh xuống đất. Mái tóc dài bị kéo mạnh...Bảo Ngọc chưa kịp thốt lên đau đớn thì miệng đã bị bóp chặt...Chất lỏng gì đó đổ vào miệng Bảo Ngọc. Vị cay xé, nồng nồng...

Theo bản năng Bảo Ngọc vùng vẫy...Nàng càng vùng vẫy thì người ta càng đè mạnh nàng xuống đất. Thuốc đã đổ vào hết chén...Ánh mắt người đàn bà thoáng hiện lên sự thỏa mãn...Cho đến khi...

Trong lúc vùng vẫy, vai áo Bảo Ngọc tuột ra. Bả vai nàng có một vết sẹo. Đúng là một vết sẹo hình bướm bướm rất đặc biệt. Vết phỏng kia...

Ở một căn phòng nào đó, một năm tháng nào đó, cô bé con nghịch ngợm cùng cậu bé trai đùa giỡn. Mãi đùa, đùa bé trai va phải chiếc bàn đang có đĩa đèn thấp sáng. Tầm vài trái bàn cháy xém, bén vào vai áo cô bé con:

-Mẹ ơi! Đau quá....Đau quá mẹ ơi!

Cái miệng nhỏ mếu máo. Người mẹ trẻ ôm con gái vào lòng. Một bên vai nhỏ bị phỏng rộp lên:

-Mẫu thân! Mẫu thân làm gì vậy?

Đứa bé trai hoảng hốt kêu lên. Cô bé con một lần nữa khóc thét. Mẫu thân của chúng vừa dùng chiếc trâm hình con bướm hơ nóng trên lửa, đặt xuống bờ vai trần của cô bé con kia:

-Dù sao cũng phỏng rồi...Chịu đau hơn một chút. Diên Châu, không phải là sẽ đặc biệt hơn sao?

Vết sẹo hình bướm bướm...Đối với một cô gái mà nói, nếu đàn ông nhìn thấy dấu hiệu này không phải sẽ càng thêm điên cuồng, càng thêm thích thú hay sao?

Bây giờ, tại căn phòng khác, thời gian khác, lại một cô gái có vết sẹo hình bướm bướm trên vai. Vị trí này, dấu vết này...

Tay người phụ nữ đột nhiên run rẩy...Bà ta gần như bỏ nhào tới. Cây trâm bướm trên đầu bị lấy xuống, so dấu vết với con bướm trên vai cô gái kia.

Vừa như in.

Bảo Ngọc cảm thấy ruột gan mình như đảo lộn...Đau buốt, hơi thở nặng nề...Rồi trở nên không thở nổi. Có ai đó vừa ôm lấy nàng...Cùng lúc, một bùm mẩu lớn phun ra, đầm ướt áo người kia....

-Nàng...nàng tên gì? Tên gì?

Tên gì? Bảo Ngọc cũng không còn nhớ nữa....Nàng chỉ thấy trước mắt mình tối sầm...Bụng đau thắt, hơi thở khó khăn...Rồi toàn thân nàng co giật mạnh...Máu...máu theo đường miệng tuôn ra như suối...Đôi mắt nàng vài phút trước đây còn đầm đầy nước mắt, giờ đã trợn lên trong vô thức. Máu còn chảy ra từ mũi. Đau lắm...Nhưng rồi cũng kết thúc rất mau.

Bảo Ngọc đã thấy một chân trời màu trắng...Nơi đó có một tiếng gọi nàng rất rõ...Tiếng gọi từ một thân vóc bé nhỏ. Cô bé con mờ mờ ảo ảo, chạy tung tăng trong một khu vườn đầy nắng. Cô bé quay lại...Hình như nó đang gọi...Gọi ai là...

-Mẫu thân ơi!

11. Chương 11: Và Giông Tố 3

-Bà làm cái gì vậy?

Đây không phải là lần đầu tiên Phương Bằng chứng kiến cảnh người phụ nữ ấy giết người.

Bà ta rất thích dùng thuốc độc. Là loại thuốc mạnh nhất, khi uống vào cơ thể, chưa tới một khắc là đã chết người.

Những người đàn bà kia khi bị hại chết, Phương Bằng cũng có nuôi tiếc. Nhưng “gái” thì hẳn không thiếu. Với Tố Nga, bản thân Phương Bằng dù không thể yêu thương nồng đậm nhưng luôn có một cảm kị mà không dung tới bà ta.

Hôm nay, nhìn thấy cô gái tên Bảo Ngọc máu chảy lênh láng trên khuôn mặt đẹp đã chuyển sang màu tái nhợt chết chóc, lòng Phương Bằng lại trào dâng giận dữ. Hắn vội vàng nhảy xổ tới, giằng lấy nàng...Bảo Ngọc như hoa như ngọc, bụng lại mang thai...Thế mà giờ đây mềm oặt, bất động. Nàng đã...đã chết rồi...

-Bốp...

Gương mặt vẫn còn rất xinh đẹp của Tố Nga lãnh trọn cái tát. Thế mà bà ta lại không phản ứng...Ánh mắt thường quắc lên dữ tợn ấy giờ thần thờ nhìn hẳn. Phương Bằng giật mình nhận ra... Bà ta đang khóc. Khóc trong lặng lẽ. Nước mắt trào ra ướt đầm má, thần sắc bơ phờ, chút sức sống cũng không còn:

-Ông đánh nữa đi!

-Bà...bà thật là khốn nạn mà -Phương Bằng bỏ tay xuống, thở hổn hển- Đã không sinh được con, hai đứa con mất tích. Ta tìm người sinh con cho ta, năm lần bảy lượt bà muốn phá hoại. Bà...

Lại là ánh mắt đại đi đó. Rồi Tố Nga chợt bật cười...Cười như điên dại. Bà ta không e ngại ôm lấy xác Bảo Ngọc, ôm chặt vào lòng:

-Ông định sẽ làm gì nó tối nay?

-Bà..

-Giày vò nó...Cưỡng bức nó. Buộc nó sinh con cho ông. Tôi giết nó...Tôi...- Bà ta nghen nghen -Tôi giết nó. Tất cả đều là lỗi của tôi. Nhưng nếu tôi không giết nó, ông sẽ buộc nó....buộc nó loạn luân theo ông...

Phương Bằng có cảm giác, đất trời trước mặt ông ta dường như sụp đổ. Cái gì là loạn luân? Cô gái kia là Hà Bảo Ngọc. Là Bảo Ngọc chứ đâu phải...đâu phải Diên Châu.

-Bà nói bậy gì vậy? Không được nói bậy. Không được...

-Vai nó có vết sẹo hình bướm.- Tố Nga ngã quỵ xuống đất- Là con bướm tôi dùng cây trâm ông nói là độc nhất vô nhị trên đời tạo thành.- Tôi giết con tôi rồi. Tôi giết con tôi rồi. Ông biết không, chính tay tôi....giết...con tôi rồi....Là tôi....

Phương Bằng ngoài sự hoảng loạn còn cảm thấy bất lực. Tay hắn lạnh toát. Đêm nay, nếu...không có chuyện này hẳn sẽ làm gì Diên Châu con gái của mình đây?

Cưỡng bức nó. Nhìn nó đau đớn hầu hạ người mà nó phải gọi là cha.

Cô gái này là cô bé con năm đó.... Cô nhóc bám sát vào hắn, đòi hắn cống, đòi ăn hồ lô ngào đường.

Vậy mà...

-Ông cảm ơn tôi đi- Tố Nga lại ngẩn người, cười thê lương- Nhờ tôi mà ông không phải bị người đời gọi là loạn luân. Chỉ có tôi...Tôi...tôi là người đàn bà khốn nạn. Chính tay tôi...Chính tay tôi.....

Bàn tay này đã giết chết con mình. Tố Nga nhìn những ngón tay đầu máu đỏ thẫm. Con gái giờ đang nằm trong vòng tay mẹ. Chỉ là thay cho vẻ tươi cười linh động là một cái xác lạnh ngắt. Con không biết, con chết chính từ tay mẹ. Con...con....con của mẹ ơi!...

-A!

Tổ Nga thình lình phun ra một ngụm máu lớn. Phương Bằng vội vã đỡ lấy bà ta. Lẽ nào...

-Bà cũng uống thuốc độc sao?

-Tôi...tôi...không...ngờ...- Tổ Nga thều thào- Có...có...ngày...tôi...lại chết...vì...thuốc...độc. Ông...

Không biết có phải là trùng phạp, cái chết của Tổ Nga thê thảm hơn nhiều so với Bảo Ngọc. Người bà ta co giật, mắt trợn ngược. Máu từ miệng, mũi, lỗ tai chảy ra thành dòng. Rồi bà ta phun ra từng ngụm máu lớn, sau đó là dòng máu đỏ không dứt từ miệng. Người phải qua vài cơn co giật mạnh, tứ chi co quắp thành một khối, rồi mới ra đi.

Bà ta vô thức nằm xuống cạnh Bảo Ngọc...Bàn tay cong lại, chạm khẽ vào tay nàng.

Phương Bằng chứng kiến tất cả trong niềm đau vô hạn. Hắn không thể tưởng tượng được, một ngày mình phải nhìn vợ con lần lượt giãy chết. Mà con gái hắn suýt chút trở thành con mồi ình đùa bỡn...Bàn tay này cũng góp phần nhuộm máu con mình.

-Người đâu...

Có tiếng người ồn ào rồi im bật. Một thanh niên cao lớn bước ra.

Là Diên Bình. Tạ Diên Bình.

Phương Bằng không biết tên hắn. Tạ Diên Bình cũng không xưng danh tánh. Hai người, chỉ là chúa cướp và người muốn tiêu diệt chúa cướp đối diện cùng nhau.

-Bảo Ngọc.

Dưới ánh sáng mờ mờ, Diên Bình nhận ra một vóc người quen thuộc. Bảo Ngọc nằm đó. Bất động. Hắn vội vã chạy đến. Con tim đập thình thịch trong ngực. Để rồi nó biến thành hoảng loạn. Bảo Ngọc đã chết...Nàng đã trở thành một thân xác lạnh lẽo mất rồi.

-Bảo Ngọc!

Hạnh phúc...Đêm cuối cùng tiễn biệt. Đứa con trong bụng...Tạ Diên Bình từng ngỡ, mình đang nắm trong tay hạnh phúc. Có ai ngờ...

-Người...

Đôi mắt hắn ngầu đỏ, như một kẻ điên lao tới phía Phương Bằng.

Trái tim gã chúa cướp cũng đau không kém. Hắn cần máu tươi để xoa dịu nó. Hắn cũng xuống tay.

Không như ngày trước, có chút nương tay nữa. Lần này đòn đánh của Phương Bằng toàn là đòn sát thủ. Hắn muốn gã trai kia ngã xuống. Diên Châu bé bỏng...Không phải nó là tướng công của con sao? Ta mang nó xuống cho con. Cùng với con ở dưới suối vàng...

-Hựm!

Lưỡi đao của Phương Bằng xuyên qua lớp da thịt, lún sâu vào bụng Diên Bình. Thanh kiếm của Diên Bình chỉ ấn vào ngực Phương Bằng một chút. Vị trí cũng không phải là tim.

-A...

Lưỡi đao rút ra, mang theo đầy sát ý. Máu nhuộm lên y phục Diên Bình. Chiếc áo này là do nàng đích thân may.

-Xuống suối vàng với con gái của ta đi!- Phương Bằng giơ cao ngọn đao- Xem như đây là sự bồi đắp nhỏ nhoi ta dành cho con gái. Người xuống dưới, nhắn cho nó biết, người làm cha – Phương Bằng ta có lỗi với nó, giờ ta gửi tướng công xuống cho nó trước, rồi ta sẽ xuống sau.

12. Chương 12: Giắc

Phương Bằng....

Phương Bằng...

-Diên Bình! Cha con...cha con tên là Phương Bằng. Nếu con không tìm thấy Diên Châu thì đi tìm người này...Xưa, ông ta là...cướp. Nhưng có lẽ đã hoàn lương rồi.

Cả đời người cha già đó luôn canh cánh nỗi lòng. Ông nghèo khó, bệnh tật, nhưng vì sợ Diên Bình, Diên Châu theo người cha là cướp, mẹ lằng lảnh phản bội nên đã dẫn chúng đi.

Diên Bình đã có chút hiểu biết, kiên cường chịu đựng được. Diên Châu thì không thể. Con bé còn bị bệnh nặng. May là có một phú thương yêu thích nó. Ông nén lòng để Diên Châu ở lại, mong cuộc sống con bé sẽ tốt hơn.

Rồi khi quay trở lại, người phú thương kia không còn ở đó nữa. Người ở làng cho biết, ông ta đi nơi khác làm ăn. Nhưng Diên Châu sống rất tốt, được yêu thương, xem như hòn ngọc trên tay.

Ông không muốn tìm lại Diên Châu nữa. Nhưng Diên Bình nhớ thương em gái. Ông mất đi rồi, nó chỉ còn có một mình.

Giờ đây...

Lưỡi dao hạ xuống...Diên Bình không cam lòng. Thực sự không cam lòng. Sức lực đâu tràn tới, hấn né người qua một chút. Lưỡi dao đâm vào da thịt, nhưng không trúng tim của Diên Bình.

Máu tuôn xối xả. Song Diên Bình không màng tới nữa. Hấn chỉ có một ý nghĩ duy nhất. Phương Bằng...Phương Bằng:

-Ông là Phương Bằng? Tướng cướp. Ông có con là Diên Châu, Diên Bình?

Đến lượt Phương Bằng hóa đá. Gương mặt ông ta đờ đẫn, trong khi Tạ Diên Bình như muốn phát điên:

-Ông nói...ông nói...tôi xuống tuổi vàng với con gái của ông? Tôi là tướng công của nàng...Nhưng ông lại là Phương Bằng. Ông có con là Diên Bình, Diên Châu!...Ông có biết?...Tôi...tôi là Tạ Diên Bình., Là Tạ Diên Bình ông có biết không?... Tôi là Diên Bình! Là đại ca của Diên Châu.

Loạn luân.

Còn đau khổ nào hơn thế nữa? Tạ Diên Bình ghê tởm từng tấc da thịt trên người mình. Đôi tay này, hấn đã ôm em gái mình. Bờ môi này...cũng từng hôn lên môi em gái. Thậm chí...thân thể này đã từng...từng biết bao lần hòa làm một cùng em gái. Bào thai trong bụng em gái. Trời ơi!

-Diên Bình...Con là Diên Bình? Diên Bình...

-Khốn nạn- Diên Bình xô bật Phương Bằng ra khỏi người mình. Ánh mắt hấn đỏ ngầu...Tay chợt trở nên thừa thãi. Nước mắt!... Nước mắt khi nào đã thành một màn sương mù trước mắt Diên Bình.

-Diên Bình!

-Ông im đi! Tôi không muốn tôi là Diên Bình. Tôi căm thù cái tên đó. Tại sao, tại sao tôi lại là Diên Bình chứ? Tại sao...?

Phương Bằng thực sự gục ngã. Chỉ trong một vài giờ, mọi thứ xảy ra như rút hết sức lực trong người hấn. Vợ giết con gái, giờ đây...con trai lại phát hiện ra mình loạn luân với em gái ruột. Còn hấn...Máu từ người Diên Bình vẫn chảy. Suýt chút nữa, hấn đã giết chết con trai của mình rồi.

-Bảo Ngọc....Bảo Ngọc. Nương tử... Nương tử!

Diên Bình ôm lấy thân xác cứng đờ của Bảo Ngọc. Nàng như đang ngủ. Ngoài máu đã khô ở đôi môi nhợt nhạt, Bảo Ngọc không có gì thay đổi. Bảo Ngọc, nương tử của Diên Bình.... Thế mà...

-Nàng là Tiểu Châu, là Tiểu Châu thật sao?

Trong vùng ký ức mờ mịt của Diên Bình, có một cô bé lấm chấm đi theo hấn. Cô bé cười rất dễ thương. Nụ cười của Bảo Ngọc cũng vậy. Sao hấn lại không hề có một linh cảm nào về tình cốt nhục? Sao vẫn trầm mê như thế? Tại sao đêm tân hôn lại cùng nàng là vợ chồng thực sự? Giả vờ cũng được mà...Phải chi...

Phải chi...

-Diên Bình!

-Diên Châu!

Diên Bình nghe giọng mình lạ lẫm. Tay hấn mơn man lên đôi má trắng nõn, mịn màng của nàng. Mọi thứ đã qua hết. Diên Châu hay Bảo Ngọc cũng không còn quan trọng nữa. Giờ nàng đã yên nghỉ. Sẽ không còn ai làm nàng đau khổ nữa. Không ai...

-Diên Bình!

Phương Bằng nhào đến. Không còn kịp nữa. Trên tay Diên Bình là thanh kiếm. Nó xuyên qua tim hấn...Máu từ kẽ tay Phương Bằng chậm rãi rồi ồ ạt chảy ra.

-Diên Bình...Đừng bỏ cha...Đừng bỏ cha mà...

Diên Bình không nói gì nữa. Hấn mặt nhào vào mái tóc xõa dài của Bảo Ngọc...Bàn tay không dính máu có lẽ đã gom hết lực tàn, khe khẽ đưa lên vén những sợi tóc phơ phất trên trán nàng:

-Cũng...cũng tốt...Nàng...không biết gì cả....Nàng chỉ ngủ....Không cần phải biết. Dù thế nào...cũng chỉ...mình ta...biết. Nương tử...Tiểu muội...Cứ để cho ta....

Linh hồn hấn sẽ cất giữ thay nàng bí mật đó. Diên Châu, Tiểu Châu, Bảo Ngọc,... Dù là khi còn sống hay khi đã mất, nàng vẫn luôn được yêu thương che chở. Nàng sẽ là một linh hồn thanh khiết. Còn ta, mọi tội lỗi, mọi lời nguyện rửa, loạn luân, hãy để mình ta chịu, có được không?

Bàn tay nào đang nắm lấy tay hấn...Đầu Diên Bình nhúc nhúc. Mắt mờ dần...cứ thế mờ dần.

-Diên Bình...Diên Bình...

-Ch...aa....

Có lẽ tiểu muội cũng muốn gọi như vậy. Diên Bình gọi thay cho tiểu muội. Và mẹ nữa.....Tội lỗi của gia đình bốn người họ, mong rằng hôm nay có thể dùng máu của Diên Bình mà rửa sạch. Hấn không muốn sống nữa. Chết là một cách giải thoát tốt nhất. Chỉ có chết mới khiến Tạ Diên Bình không còn bị ám ảnh. Đêm đêm hấn đã cùng em gái loạn luân trong men nồng ân ái. Dù hiện tại đã biết hết sự thật, giây phút Diên Bình ôm chặt cái xác không hồn của nàng vào trong ngực, hấn cũng chỉ muốn xem đó là nương tử. Gia đình cùng đi qua cầu Nại Hà một lúc, hy vọng kiếp sau được Diêm vương thương xót, cho đầu thai tiếp tục duyên nợ vợ chồng...

-Diên Bình! Diên Châu...Đừng bỏ cha mà....Diên Bình, Diên Châu...

Trong một đêm, đã có một mái đầu bạc trắng. Trong một đêm, mọi thứ đều có thể xảy ra...

13. Chương 13: Giác 2

Khi lão tướng quân cùng với quân triều đình vào trong trại cướp, chỉ thấy đôi vợ chồng trẻ nằm bên nhau. Mọi người đều thần thờ, thương tiếc họ. Lão tướng quân viết tấu chương, xin truy phong cho Tạ Diên Bình quan tước, bởi nhờ sự dũng mãnh của hấn mà triều đình thuận lợi trong việc tiến công bọn cướp núi này.

Diên Bình và Bảo Ngọc được đưa về làng. Hai người được an táng bên nhau trong một khu đất rộng, có thể nhìn thấy một đồng cỏ đầy hoa lá. Hằng ngày, các thăm nương thường đến thăm mộ, nhang khói cho cả hai chu đáo.

Bí mật, không ai biết...Không ai nghĩ, họ vốn là hai anh em ruột. Không ai...

Cũng không ai bắt được tên chúa cướp. Chỉ thấy xác vợ hần nằm sóng xoài trên đất. Theo dự đoán, có lẽ hần bỏ trốn trước, người phụ nữ kia không muốn bị triều đình bắt nên tự uống thuốc độc, hủy hoại cuộc đời mình.

Hang ổ của bọn cướp bị san bằng, tàn dư cũng bị dẹp yên nhanh chóng. Vùng thôn dã trở lại về bình an, tĩnh lặng. Triều đình ra lệnh truy nã Phương Bằng, song cũng chẳng thấy tăm hơi.

Một xó tối tăm, ẩm thấp, có một gã ăn mày, tóc bạc trắng...Hần lăm lăm, không buồn đáp lại. Tuy nhiên, ánh mắt của hần vẫn lưu lại vẻ sắc lạnh, làm người khác phải rùng mình.

Lão tướng quân cùng tri châu mới của nơi này tổ chức phát chẩn cho dân nghèo, cho người tìm đến đám ăn mày, bày cho họ cách làm ăn. Chỉ có gã đàn ông đó...Chưa bao giờ đi lấy đồ phát chẩn. Có khi mấy ngày hần không ăn không uống. Dân làng thấy tội, lại vứt cho hần ta vài cái bánh qua ngày.

Mấy ngày nay, hần chôn mình trong một ngôi cổ miếu. Hần muốn chết, nhưng lại không thể chết. Con trai hần không phải chỉ dùng một thanh gươm xuyên tim là đã có thể chết. Con gái hần, vợ hần không phải chỉ một liều thuốc độc là hết hay sao?

Họ không còn lưu luyến thế gian này nữa. Hần cũng như một cái xác không hồn. Nhưng hần còn một câu hỏi trong lòng đè nặng...Hần không cam tâm tìm tới cái chết. Chết là hết. Thắc mắc này sẽ mãi cùng cái chết, chôn vùi với hần trong đáy mồ sâu.

Hần muốn biết, mọi việc xảy ra có phải là nghiệp chướng? Hần đã gây nên nghiệp chướng quá nặng? Hần giết người, cướp của...Thế nhưng tại sao chỉ có hần gánh chịu hậu quả thê thảm đó? Hần biết có rất nhiều tên cướp còn trở thành người lương thiện nữa. Chúng đâu phải trả giá...Tội ác chúng gây ra có kém gì hần? Tại sao?

Phương Bằng -hần không cam tâm chết. Muốn chết nhưng lại không cam tâm.

Bên ngoài có tiếng động. Một đám người bước vào trong.

-Lão gia. Chỉ sợ hôm nay chúng ta không về kịp rồi.

-Không sao.- Một giọng nói vang lên, khoan thai, nhẹ nhàng- Chúng ta nghỉ ở đây một đêm cũng được.

Giọng nói ấy...Phương Bằng đột ngột khựng lại. Mọi mờ mịt trong đầu như tan biến. Mười mấy năm như nước chảy nhưng không biết sao chỉ mới nghe lại giọng nói đó, hần đã nhớ ra ngay.

-Người không chết đâu...Phương đại vương. Ta trả thù người bằng cách, ta sẽ cho người sống....Sống để lẫn lộn trong thế gian ô trọc này. Sống để thấy lòng người đen bạc đến dường nào.

-Đi để có cuộc sống thuộc về các người đi! Nếu các người vẫn thương yêu nhau sau năm mươi năm, hai mươi năm nữa thì xem như cách trả thù của ta đã thất bại. Cứ đi đi!

Cuộc đời ô trọc...Thế gian biến ảo vô thường. Chưa đến hai mươi năm thế mà Phương Bằng hần đã sống không bằng chết. Tạ Gia Kiều đã trả thù hần thích đáng. Trả thù bằng cách để hần sống...Có lúc Phương Bằng đã nghĩ lời cảnh báo năm xưa của Tạ Gia Kiều thật là vô vị... Cuộc đời hần tuy chỉ là tướng cướp nhưng cũng “hô mưa gọi gió” lừng lẫy một vùng. Hần thích ai chết thì sẽ giết kẻ đó. Không có gì Phương Bằng muốn mà không được. Không có gì....

Vậy mà chỉ có một đêm, hần không còn gì cả. Mất triệt để. Người thân cũng chẳng còn ai bên cạnh. Thậm chí, họ còn vì hần mà chết...Máu của họ thấm đầy tay hần. Nhưng Tạ Gia Kiều lại không như hần. Hần ta không phải cũng nên như thế sao? Hần cũng là cướp, gây bao nhiêu tội ác. Tại sao?

-Người...

Sự xuất hiện thình lình của Phương Bằng khiến những người có mặt giật mình. Tóc hần bạc trắng, người gầy như xác ve, áo quần xộc xệch. Chỉ có đôi mắt là ngầu đỏ...Ánh mắt chỉ muốn giết người.

-Người...Người cũng như ta. Người...Tại sao người...?

Tạ Gia Kiều vẫn không có nhiều thay đổi. Chỉ có thời gian làm tóc hần pha thêm vài sợi bạc. Khuôn mặt đã có thêm những nếp nhăn.

Nhìn cử chỉ của hắn toát lên vẻ thanh thản và viên mãn. Đám người đi theo hắn...Nhìn Tạ Gia Kiêu có thể thấy, hiện tại hắn ít nhất cũng là một phú thương giàu có ở vùng này.

Một tên cướp cũng có thể sống yên ổn như thế. Tại sao hắn không được. Tại sao trời chỉ đối với Phương Bằng hắn bất công? Tại sao?

-Vì ta biết dừng lại – Không biết Tạ Gia Kiêu có nhận ra Phương Bằng không, chỉ thấy hắn ta mỉm cười nhàn nhạt, khẽ thốt lên.- Còn ngươi thì không...

Tạ Gia Kiêu cũng không quên Phương Bằng. Hắn cũng nghe tin đám cướp lớn bị triệt hạ, đã nhìn thấy cáo thị truy nã hắn.

Mười mấy năm trước, hắn ta là cướp, Tạ Gia Kiêu cũng là cướp. Mười mấy năm sau hắn vẫn là cướp, còn Tạ Gia Kiêu đã là một phú thương.

-Ngươi...

-Ngày đó, nếu ngươi biết dừng lại. Ngươi cùng nàng đi, dựng một ngôi nhà, sống cuộc đời dân dã. Ngươi không làm cướp nữa. Vậy chuyện ngày hôm nay có xảy ra không?

Tạ Gia Kiêu đã không trả thù cuộc đời cay nghiệt. Hắn dừng lại tại một thôn nhỏ, dựng một ngôi nhà tranh. Rồi hắn gặp gỡ một nàng thôn nữ. Nàng thật lòng thật dạ với hắn. Hai người chung sống. Hắn đã có những đứa con của mình. Có người vợ của mình, toàn tâm toàn ý với mình.

Suốt bao nhiêu năm, Tạ Gia Kiêu không biết Phương Bằng đã trải qua chuyện gì. Nhưng có lẽ là một nỗi đau vô cùng lớn mới khiến một kẻ kiêu ngạo như thế sụp đổ. Nhìn hắn ta, Tạ Gia Kiêu thở phào rất khẽ. May là hắn đã dừng lại, không bị giấc Nam Kha của thù hận, của nỗi đau của kẻ không còn gì tốt đẹp trên cuộc đời này cuốn trôi đi.

-Là ta...là ta không biết dừng lại sao? Là ta không dừng lại kịp lúc sao?

Phương Bằng cứ lăm lăm trong miệng những lời nói đó. Nếu ngày xưa, hắn ta dừng lại như Tạ Gia Kiêu đã làm, hắn sẽ không cướp bóc ở nhà Bảo Ngọc. Hắn sẽ không khiến hai đứa con của mình phải lưu lạc cùng nhau, không nhận ra nhau rồi sống với nhau. Vợ hắn sẽ không vì ghen tuông mà đầu độc con ruột...Hắn sẽ không như bây giờ. Tưởng là nắm trong tay tất cả, nhưng rồi chẳng còn gì ngoài nỗi thương đau.

-Lão gia!

Một người hầu kêu lên khi có tiếng động trong cổ miếu. Phương Bằng đã đập đầu vào trong pho tượng đá. Máu trên đầu hắn nhuộm đỏ một khoảng miếu rộng...Nhưng hắn nhắm mắt, ra đi ngay mà không đau đớn gì nhiều.

Tạ Gia Kiêu không nén được tiếng thở dài. Ta dừng, còn ngươi lại bước tiếp. Ngươi trả giá, còn ta có lẽ sẽ bị nghiệp báo đang chờ phía trước. Nhưng ta không như ngươi, chết đi trong thương đau và nuối tiếc. Sau nỗi đau, ta đã được hạnh phúc. Ta đã được yên ổn. Tâm hồn ta bình lặng. Dù sóng gió có kéo đến, ta cũng có thể bình thản mà đón nhận. Không như ngươi, trước mặt sóng gió, không biết mình phải bước đường nào.

Cuộc đời như giấc mộng. Dừng như giấc Nam Kha chôn mình trong mộng ảo, để khi tỉnh dậy, bên mình chỉ còn có nỗi đau....

HẾT

*Một câu chuyện bi thảm, nhưng không đơn thuần chỉ có nước mắt, phải không?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-nam-kha>